

ПУТ У ПРОПАСТ НЕ СМЕ ПОКОЛЕБАТИ ВЕРУ У НАЦИОНАЛНИ ПРЕПОРОД

Железара у Смедереву, односно њена продаја сад већ може да се назове случајем. „Јенкији” на безобзиран, бахат начин изругују се закону и правилима међународног пословања и од нас праве будале. „Контрапонуда”! Још један измишљен термин тзв. транзиције, али овај пут такав да нема никакве везе са стварношћу, односно у потпуности изврше стварност. Америчка фирма Есмарк је „победила” (тачније крајње је фаворизована), на тендеру (дивног ли транзиционог новогговора) а потом је послала контрапонуду! То је горе него кад цигу на вашару продаје кобилу па на питање „да ли је ждребна?” одовара: „Ако хоћеш да јесте онда јесте ако нећеш онда није”! Он бар пре договора ствара илузију стварности, „каубоји” то раде после! Као кад би направили уговор за куповину куће од чврстог материјала са спратом и поткровљем, а после вам била понуђена трошна учерица. И то се назове „контрапонудом”. Право је питање – ко им је то дозволио? Наравно то је реторско питање. Зашо су одбијене друге понуде Руса, Кинеза, Немаца... неке чак нису ни отворене? Зашто је наша влада узела приватизацијског саветника после приватизације? Зашто нису узете гаранције од банке понуђача да у случају раскида уговора се наша страна намирајује у складу са оним што јој је по договору припадало? Можда одговор стаје у једно име – Мајкл Кирби и притисак империје коју он представља. Па ипак, прави одговор лежи у полтронској, некомпетентној и државнички неозбиљној власти која нема ни примисао да може самостално доносити одлуке! Није тешко предвидети да ће у случају да овај посао продаје железаре дефинитивно пропадне власт срљати у продају Телекома, што су неки већ назвали привредно Косово! Али не само привредно већ и безбедносно.

Јасна је ствар да су Амери намерили у овој години да полеме кичму Србији. Политичари на власти морају да испуне још три кључна услова, ако мисле и даље да буду на власти:

- Признају лажну државу Косово;
- Удаље се од Русије и чак јој уведу санкције (што представља пуцање самом себи у обе ноге);

– И оно о чему се и не прича у нашој јавности, и што нам се чини да је ипак на дужем штапу – НАТО интеграције!

Ако то не уради Вучић ће бити оборен, и/или ће Србија бити увучена у спиралу криза, неискључујући и неки нови ратни сукоб који би започео у западној Македонији а проширио се на југ Србије и Косово. Можда је то разлог егзодуса Шиптара са Косова, којег смо сведоци ових дана. А, можда је један од разлога и њихово насељавање у Војводини, како би имали још један фактор нестабилности у овој покрајини, која је већ у припремном периоду за отцепљење. Заправо, по неким она је то још од закључака Бадинтерове комисије, која је дозволила распад Југославије по авнојевским шавовима. Из тог угла треба гледати и на речи новозабране хрватске председнице Колинде Грабар Китаровић, када је Војводину поменула у контексту набрајања држава тзв. региона у којима се морају заштити права хрватске националне мањине.

На својој, помпезно најављиваној, инаугурацији сабрала је „крем” злочинаца, криминалаца и усташких пропагандиста, предвођених Томиславом Мерчепом и певачем Томпсоном, који велича клања у „Јасеновцу и Градишки старој”. Тај ново-усташки хор седео је у свечаној ложи одмах до ложе са дипломатама и председницима држава (којих готово да не би ни било да се Југославија није распала) и гласно клицао и аплаудирао на повишени тон у говору нове председнице кад је изражавала упозорења готово претње Србији. И, опет ко је Вучића ударао по ушима да иде на ноге овој америчкој лутки, која се представља као ултра-националиста. Ко га је терао да том пригодом у Загребу минутом „шутње” одаје почаст палим бојовницима. Једина светла тачка ове посете јесте присуствовање Литургији и сусрет са митрополитом Порфиријем и осталим владикама у Хрватској, као и са представницима политичког живота, Срба у Хрватској. Али, то је могао обавити и неком другом пригодом, није баш на дан државности Србије уместо да буде у Орашцу (где није било ни једног представника државног врха) он указује почаст „мадам Трилатерали”.

Пут у пропаст...

То није ништа друго него показивање слабости. Као што је још већа слабост показана у несмењивању сепаратистичке покрајинске владе Бојана Пајтића. Јавна је тајна да су Пајтића на власти одржали странци, међутим без обзира колико окупирани били, озбиљан политичар мора имати минимум државничке свести и одважности, те да кад је то неопходно хирушким путем одстрани чир, или гангренозни део. Чир сепаратизма у Војводини гоји се већ 15 година, то је већ гангрена, која прети да се ускоро ампутира цео овај део државног и националног тела. Дисконтинуитета анти-српске политике било је на републичком нивоу, па и на градском новосадском, али покрајином од 5. октобра, 2000-те, непрестано владају они који су за циљ узели „борбу против великосрпског хегемонизма и шовинизма”!

Већ у овој години може се догодити да западне силе (читај англо-саксонци) покрену акцију рушења Вучића. И он ће попут Милошевића моћи да каже: „Не нападају Србију због Милошевића већ због Србије нападају Милошевића.”

То је тачно, али је и тачно да Слободан Милошевић није на најбољи начин штитио српске интересе (иако нам спрам пост петооктобарског периода његово доба личи на златни период суверености), или је штитио прекасно, као на Косову. (Хаг је био нека врста чистилишта за његов историјски лик и дело.) Док се за Вучића може рећи да је и сам радио против државних и националних интереса. Не веруем да он онако озбиљан и плачљив посећује кафане, али када би то радио, верујем да би му омиљена песма била она из филма Саше Петровића: „Биће скоро пропаст света, нек пропадне није штета...” Проблем је само што се то не односи само на његов режим већ и на целу Србију.

Ако нећемо да се придружимо том нихилистичком оркестру шта нам је чинити, које нам се алтернативе нуде? Родољуби су у две колоне: СРС и „Патриотски блок”. И једни и други (осим, донекле, Двери) робују старопартијашким слабостима и опсенама могућности промене у оквиру либерално-демократске представничке демократије, што је заправо немогуће јер су избори једна циркусијада, забава за широке народне масе (и, наравно, велико трошење пара, како из државног буџета, тако и приватника који се надају да ће после неких нових избора опљачкати паре из буџета), која за циљ има „промену без промене”, односно оно што народ каже – „сјаши курта да узјаши мурта”. Трећа опција, односно стварање некаквог националног покрета, чији би носиоци били нетипични и неконформистички политичари (заправо више млади и идеалистички активисти) није могућа, зато што њу у заседи чекају „мајстори”. „Мајстори” су провокатори и превејани и обучени агенти тајне службе који саме себе сматрају реал-националистима, те имају задатак да ове луде главе, каналишу, и,

како то они кажу – „хендлују екстремизам”. Но, да не дужимо, тема за себе је зашто у Србији 25 година после пада комунизма не постоји национални покрет. Уколико старопартијаши немају снаге и идеје за суштинском променом, а стварање националног покрета није изводљиво, шта онда?

ГЕРИЛА – то је оно што нам остаје. Мислим на органске организације цивилиног друштва, укоренење у националној традицији, бићу и идентитету, а не оне социјалне мутанте сорошевско-мондијалистичке. Кроз ове организације моћи ће да се устроје они који још увек имају одушевљења и стручности, и који ће моћи да артикулишу идеју суверености, односно самосвојности кроз нашу органску мисао. Дакле, не да увозимо идеје са стране, па макар биле и одличне, него из себе, свог искуства, да изразимо решења уз помоћ којих ћемо се зауставити на овом путу у пропаст. Да би се то десило потребни су људи које није угушила чамотиња. То не може да буде један човек, и морамо да се ослободимо лажног месијанства које није ништа друго до идолопоклонство. Мрежа „сунчаних људи”, надахнутих духом мудрости и пожртвовања и окупљени не неком политичком идејом већ пре свега идејом човекољубља и националног достојанства моћи ће да призове „српско пролеће”. Не мутиране друштвене револуције потпомогнуте од стране највеће светске империје, већ једне духовно-органске промене и сазревање у народу самосвести и заједничке мисли која преображава и мења стварност. Оно што смо ми имали крајем осамдесетих и почетком деведесетих и што је један књижевник назвао „догађање народа”. Због наше незахвалности и манипулативности режима Слободана Милошевића то велико национално и духовно буђење од благослова претворено је у казну и проклетство. Да нам се то не би десило потребни су људи који ће га „призивати” својим прегалаштвом, добром вољом, мудрошћу, спојеном са страшћу и одушевљењем, спојеним са промишљањем. Можда то ново национално буђење никада нећемо ни дочекати, али таквом активношћу учинићемо да се цео народ не угуши у мемли чамотиње и безнађа, и да нам нова национална лозинка постане: ИПАК ИМА НАДЕ!

Ненад Адамовић

ИЗ САДРЖАЈА

Утицај странаца у Србији.	3
Србија срља у економску пропаст.	5
Реалполитика и Србија.	9
Ж. Јовановић: Одговори на актуелна питања.	11
Промене у рату информација.	13
‘Отпор’ у Србији за спас Украјине.	14
Економија борбе за Царство Божје.	15
Чомски: Сириза је антилиберална странка.	21
Руска анализа: Шта ће бити са Украјином?	27

ЈАВНИ И ТАЈНИ УТИЦАЈ СТРАНАЦА У СРБИЈИ

Кад Кирби може да оволико јавно утиче на власт у Београду – шта ли он и остали раде тајно?

Пред само кретање Александра Вучића и Ивице Дачића на нову бриселску рунду препуштања Косова и Метохије Шиптарима и њиховим западним газдама, амерички амбасадор у Београду, Мајкл Кирби, јавно је рекао: да **не препоручује Србији да са Исом Мустафом покреће питање српске својине у јужној покрајини.**

Наравно, он израз „јужна покрајина“ није употребио. Зато је показао ко у Београду држи диригентску палицу. Поручио је тандему Вучић–Дачић да Србија има важнијих послова и проблема него што су имовина и Трепча. И, **Вучић и Дачић – послушно**, да послушније тешко може и да се замисли – нису пред Федериком Могерини, а ни пред Мустафом, нису ни зуцнули да Србија нешто има на КиМ и да јој то неко отира.

Ово је само отворило стару, затровану пост-петооктобарску рану. Само је актуелизовало три важна питања која се сви од власти и утицаја труде да сакрију и протумаче сасвим друкчије.

Ако Кирби оволико и овако бескрупулозно намеће јавно, шта ли све раади кад је са Вучићем, Дачићем и осталима у четири ока?

Ко све још – и како – управља Србијом преко оних који њоме формално владају?

Докле ће већинска Србија све то трпети, када ће отворити питања слободе, суверенитета, издаје и опстанка?

Душан Јањић, председник форума за етничке односе: Запад верује да Русија контролише средњи ниво безбедности у Србији

Највећи утицај у Србији има ЕУ, јер је Београд одлучио да прихвати европске стандарде – односно модел економије. **За то му новац – и контролу – обезбеђује ММФ и Европска банка, односно банкарска класа ЕУ**, која, уз бирократе оцењује да ли сте напредовали.

Они над Београдом имају моћ. Како се њихова моћ показује? Ви све своје ресурсе максимално усмерите на испуњавање њихових упутстава, а они вас у критичном моменту санкционишу или подрже.

На другом месту је култура. Трећа ствар је прилагођавање институција и начина мишљења евроатлантском моделу.

Четврти је безбедносни оквир. Ту се појављује Америка, на четвртом месту утицаја. Прва је Немачка, односно ЕУ, па Русија, па Британија и тек онда САД.

На Косову је обратно: прве су Америка и Британија, па онда ЕУ, а Русија је маргинализована.

Шта се сада по овом безбедносном питању дешава: У Србији је сила број један по броју наоружаних људи – полиција. Следи је Жандармерија, па приватна обезбеђења, па тек на четвртом месту је Војска Србије.

Зашто је сада дошло до притиска да се у полицији види ко је ко и да се смањи та наоружана сила која је делом ван контроле јавности? Па, због процене НАТО да су они наклоњени Русији.

Запад верује да Русија контролише средњи ниво безбедности у Србији. Бајден је то поручио Вучићу: ако хоћете да разговарамо, уклоните Русију из система безбедности.

Сада ћете видети да ово са избеглицама са Косова – начин на који је прекинуто, уз учешће Б92, Ројтерса, наше и мађарске Владе – има за циљ да Вучић рашчисти трафикинг, корупцију и слично, односно да рашчисти стање у полицији и да се током те чистке склоне и они који су повезани са Русијом.

То уклањање Русије ћемо видети и кроз слабљење Дачића и слабљење Николића и Вулина (кога гледају на релацији Вучелић–Мира Марковић и Музеј Цветајев у Москви). Уосталом, и Тадић је завршио на Западу због својих веза са Италијом и руским капиталом.

Даље, очекујем захтев за процесуирање оних који су активно учествовали и омогућавали одлазак добровољаца у Украјину. Чак и забрану Треће Србије, због спотова на интернету и промоције одласка добровољаца из Србије.

Када је реч о јавним порукама – односно „подсећањима“ (као Кирбијево да није време за имовину), она често могу бити договорена са домаћом елитом. Тако се наша власт сакрије иза америчког утицаја.

Живадин Јовановић, председник Београдског форума за свет равноправних: Запад засад држи на узди Хрвате, Румуне, Бугаре и Бошњаци са њиховим захтевима према Србији

Вашингтон, Брисел и Берлин хоће да принуде Србију да она учествује у стварању нове државе на делу своје територије. Србија то послушно и чини – од административних прелаза, увођења царинске контроле, промене таблица и другог што смо оставили за собом мислећи да није важно, а заправо је било део концепта стварања нове државе уз активно учешће Србије.

Наиме, најмоћније земље нису у стању да то ураде без учешћа Србије, која све мора да потпише.

Пре годину дана смо имали Бриселски споразум као фазу де факто признавања нове државе, а сада се тражи да све из споразума буде спроведено – и то по тумачењу Берлина, Брисела и Вашингтона. Није важно само шта је тачно потписано већ је важно њихово тумачење шта произилази из потписа.

Сада је захтев да се иде на нове преговоре, а све иде у правцу остваривања концепта америчког Ахтисаријевог плана.

Бриселски споразум, који је по својој природи документ у директној супротности са Резолуцијом 1244 и који крши Устав Србије, тај документ је Уставни суд Србије прогласио неправним.

Тај став Суда је био тачка преокрета: **Влади су дате одрешене руке да потписује „политичке“ споразуме док не изврши све што Запад од ње тражи. Тако су добили бланко меницу да се овакви документи проглашавају за политичка, а не правна документа.**

За Брисел, Вашингтон и Берлин и Приштину то су међународноправни документи чији је гарант ЕУ. За Приштину је ЕУ гарант, а за Београд контролор који пази да се све спроведе – од слова до слова.

Јавни и тајни...

Шта се спроводи: повлачење Србије из институција и стварање простора за уставни поредак Косова. Зато већ данима слушамо о успесима у Брислу око судства, а нико од новинара не пита: у којој држави ће те судије и тужиоци радити и по чијим законима и уставу ће судити и поступати судство, као једна од три компоненте уставног система сваке државе.

Од 2000. свака власт ради док се не замори, па добије смену, од истих газда. Том сменом екипа Запад најбрже остварује своје интересе, и узима се КиМ општеобавезујућим правним документом пре било ког отвореног поглавља. А онда ће преговори постати нови млин са условима који се већ називу.

Поглавље 35 има суспензивни карактер – по Ахтисаријевом плану, Србија ће признати да Срби на Косову имају статус националне мањине. Истовремено поменути центри моћи утичу на наше суседе да, док Срби не испоруче Косово, не покрећу своје ревандикације и не прете уценама, али ипак исплива неки Зоран Милановић. Мислите да Румунија, Бугарска и Сарајево немају сличне захтеве?

Милош Кнежевић, уредник часописа Национални интерес: Србију ће присилити да се одрекне власништва над било чиме на територији НАТОиде

Косово је изопачено у Албаниду, Исламиду и НАТОиду: запоседнут је простор у чијем погодном средишту близу Урошевца је америчка војна база Бондстил. Стварањем пријатељског албанског окружења, тој највећој америчкој војној бази у Европи, која је од стратешког значаја не само у региону него и много шире, олакшан је примарни посао, а то су пуна контрола региона и експанзивни однос према Русији и Блиском истоку.

Природна богатства на КиМ припадају Србији, а то се не уважава од стране тзв. међународне заједнице. Када ујдурмама у бриселским преговорима дођу у прилику да Србију и Србе дефинитивно одвоје од њихове правно доказане имовине на Косову и Метохији, појавиће се страни нвеститори који ће „великодушно” помоћи „сироте” Албанце у њиховим тобожњим модернизаторским напорима.

Реалност савременог Косова указује на замрзнути конфликт са неизвесним исходом. Претпоставка за финални експлоататорски ударац је завршно лишавање Србије својинских права над било чиме на територији НАТОиде.

Тада ће западне дипломате објашњавати да је „разумљиво” и „природно” да српска имовина пређе у албанске руке. Тврдиће као и до сада, да ће само изричито пристанак бити тумачен као посвећеност демократским реформама („усаглашавању са препорукама из отворених поглавља”), „нормализацији добросуседских односа са независним Косовом”, и, најзад, допринос „убрзању кретања на европском путу Србије”.

Жељко Цвијановић, главни уредник портала Нови стандард: опет ћемо слободу повратити на најскупљи начин – идемо ка нултој тачки

Мало је тога невидљивог у америчком утицају у Србији, посебно упућеним људима, али може се рећи да постоје и мека и гвоздена рука тог утицаја. Оно што зовемо видљивим утицајем заправо је та мека рука, коју осетимо када нам амбасадор Кирби, као забринут за Србију, поручи да имамо важ-

них питања за решавање на Косову од власништва над Трепчом или кад нам Бајден, као забринут за нашу енергетску безбедност, понуди да се снабдевамо непостојећим америчким гасом преко Хрватске, и кад нас „Блиц”, службени гласник колонијалне Србије, обавести да је амерички гас, осим што је непостојећи, пет пута јефтинији од руског.

Гвоздена рука америчког утицаја одвија се системом најоговнијих претњи и уцена преко нечега што називам „инфраструктуром мајданске Србије” – широком агентурном мрежом која захваћа невладине организације, медије, службе, финансије, део државног апарата и ресоре силе, све до јавног простора.

Циљ гвоздене руке је да увери Србију како би свако њено мигљење испод шапе америчког утицаја било строго кажњено, тако да српска власт, кад год добије неки захтев који је противан нашем интересу, мора да зна да у резерви има и горе од тога.

Због јачања Русије и ширења њеног утицаја, амерички утицај је у овом тренутку у жестокој офанзиви у Србији, и усмерен је на три стратешка захтева.

Први је потпуно окретање леђа Русији, чега је део договор о непостојећем америчком гасу. Не мислим да је у овом моменту увођење српских санкција Русији део америчког захтева, због малог фактичког домета таквог потеза а великог симболичког за српски народ. Ради се на томе да се руски утицај избаци из Србије, утолико више што би његово дефинитивно инсталирање овде, осим што би пробудило суверенистичке и слободарске снаге, створило хомогену зону тог утицаја од Грчке преко Србије до Мађарске (то је разлог и актуелног изазивања политичке кризе у Македонији).

Други стратешки захтев је нека форма признања Косова, којим би међународно право коначно престало да буде на страни Србије у том спору.

Трећи захтев је забијање ножа у леђа Додик у Републици Српској.

Проблем америчког утицаја је у томе што би Србија, ако би испунила ова три захтева, престала да буде држава, остајући без последњих тачака на којима може да пружи отпор последњем чину свог територијалног, националног и државног растакања. Тада би наступио мрак.

Српска власт тога је, наравно, потпуно свесна, али је пропустила најбоље прилике да јачањем државних институција и њиховим чишћењем од пете колоне (чинила је управо супротно) пронађе тачку свог отпора. Власт, у некој врсти пада у спиралу тих утицаја, готово да им више и не пружа отпор.

Утешно је, међутим, што ни она више нема капацитет да остаје нерањива испоручивањем нових захтева и они данас на власт остављају веће последице него пре, рецимо, годину или две. То значи да ће српска власт у једном тренутку, као и све пре ње, постати немоћна да испоручује нове захтеве.

Консензус грађана Србије, који је пропао на политичкој, државној и националној сагласности, биће тако успостављен на линији нагона за самоодржањем, који се данас у истраживањима јавног мњења не може видети.

Као и увек, одабраћемо најскупљи начин да повратимо слободу. Том тренутку, тој нултој тачки, треба да се радујемо, али и да, не мање, стрепимо од њега.

Факти, 15. 02. 2015.
(Подвукла – Искра)

Диана Милошевић

СРБИЈА СРЉА У ЕКОНОМСКУ ПРОПАСТ

За разлику од просвећенијих, ја сам присталица теорија завере: Србија је ту где је зато што су јој странци здушно помагали да буде ту

Очекивање да ће бруто домаћи производ Србије ове године пасти за само пола процента је превише оптимистично, али то и није најважније. Важније је колико ће бити запослених који плаћају порезе и доприносе, какав ће бити однос између њих и броја пензионера, колико ће порасти јавни и спољни дуг и ненаплатива потраживања, каже за НИН Небојша Катић, финансијски консултант из Лондона.

„Србија је још од 2008. суочена са дубоком, континуираном кризом. **Кретање БДП не рефлектује сву дубину драме, поготово када се гледа изоловано од осталих показатеља.** Србија срља у пропаст дуже од деценије, а при томе је стопа раста БДП била релативно висока све до 2008. БДП јесте растао, али је запосленост падала, имовина се продавала, увоз је лудовао, а спољна и унутрашња задуженост убрзано расле. Те 2008. звонило је последње звоно на узбуну, али није имао ко да га чује”, упозорава Катић и изражава бојазан да ће стварна економска кретања бити гора од оних које Влада очекује. А то ће, закључује, довести до нових притисака да се смањује јавна потрошња, убрза продаја јавних предузећа и држава додатно задужи.

Шта је кључна грешка креатора економске политике у Србији?

— Не постоји једна кључна грешка. Реч је о погрешном концепту економске политике која се води од 2002. То је концепт без концепта, у коме економија иде куда вода носи. Креатори економске политике нису разумели да се развој планира, да се он не догађа сам од себе. Финансијски систем је препуштен страним банкама и Србија је изгубила контролу над кредитном и монетарном, а тиме и над развојном политиком. То је омогућило банкама да високим каматама деру грађане и уништавају домаћу привреду. Грађанима и привреди је омогућено и да се задужују у страној валути иако не зарађују девизе. То су сулуде, самоубилачке одлуке.

Укинута је и Служба друштвеног књиговодства – тим потезом се држава одрекла прихода од платног промета и разорила порески систем, стварајући амбијент страшне пореске недисциплине.

Либерализацијом увоза и снижавањем царина постигнут је троструки негативни ефекат. Стимулисан је увоз, смањени су приходи од царина, а изнурена домаћа привреда остављена на милост и немилост моћној страној конкуренцији. Уз све то, и прецењени курс динара жестоко помаже увоз и увознике.

Трговинска мрежа је, такође, у рукама странаца, па они одлучују и шта ће и под којим условима ставити на полице. То је нови тежак

притисак на домаће произвођаче.

Упркос озбиљним анализама које упозоравају на надолazeћу светску кризу хране, Србија је прихватила да странци могу куповати земљу и пре евентуалног уласка у ЕУ. Држава је прихватила диктат страних финансијера и омогућила да све важне инфраструктурне инвестиције граде странци. Тиме се маргинализује и уништава домаћа оператива.

Потпуном депрофесионализацијом државе и целог јавног сектора **добили смо најнекомпетентнију државу у последњих сто година.** Страшна је лакоћа којом су грешке чињене. Нико ни до данас није запитао креаторе и идеологе овакве политике шта им је било у глави када су предлагали и спроводили овакве мере или када су преговарали са ЕУ.

Премијер Србије Александар Вучић је рекао да би вас радо видео као свог саветника...

— Драго ми је ако премијер Вучић чита мој блог, тим пре што сам и ову, као и све претходне владе, критиковао. Надам се да су и јавност и политичари разумели да у својој критици нисам ни партијски обојен ни злонамеран.

Да ли вас је звао и да ли бисте и под којим условима прихватили такав ангажман?

— Нисам имао контаката ни са овом ни са претходним владама. То је и логично, будући да не живим у Србији. Истовремено, **моје виђење узрока кризе и могућих путева изласка из кризе битно се разликује од виђења већине домаћих економиста.** Није тајна и да сам непопуларан у најутицајнијим економским круговима. У таквом амбијенту моје ангажовање би било конфликтно, фрустрирајуће и не би имало смисла.

А шта би морали да буду елементи новог економског програма Владе Србије?

— Уз све ризике да будем недоречен и лоше схваћен, направићу кратки и непотпун инвентар предлога.

Држава мора престати да јури странце и да им плаћа да инвестирају. Напор би морао бити усмерен ка идентификовању и подстицању добрих домаћих предузећа, на све начине и свим средствима – повољним кредитима, пореским олакшицама, извозним подстицајима. Потребне су непрекидне кампање, па и груби притисци да се купује домаће или летује у Србији, на пример.

Морале би се укрупнити и ојачати домаће банке. Не само да Комерцијална банка не би смела да буде продата већ би требало спојити преостале домаће банке у једну или две јаке институције које би могле разбити картел страних банака.

Порески систем би морао базирати на прогресивним пореским стопама и морао би спречити све манипулативне технике избегавања плаћања пореза, као што је употреба пореских рајева.

Држава не би смела позајмљивати ни цент у иностранству како би финансирала дома-

Србија срља...

ћу потрошњу. И за инвестиције би се морала користити домаћа штедња, као и усмерена примарна емисија по логици коју сам предложио почетком 2012. Укинуо бих кеш кредите грађанима, одмах, без оклевања и та средства ослободио за развој и финансирање инвестиција. ЕПС, Телеком или регионални водоводи могли би емитовати динарске обвезнице и тиме финансирати свој развој.

Поред хитне и убрзане изградње свих сегмената инфраструктуре, требало би започети и са програмом обнове градова који се урушавају. Уместо сталне градње станова, које више нема ко да купи, требало би поправљати оно што је ту, а пропада. Тиме би се упослиле и домаћа оператива и домаћа индустрија.

Државно земљиште не треба продавати странцима, већ би га требало дати свакоме ко нема земљу, а хоће да ради. Тај процес би се морао окончати до 2017. како би се спречило да оранице пређу у стране руке.

Држава може откупљивати куће и имања која се продају у бесцење и тиме покушати да макар делимично решава растуће проблеме градске сиротиње. По сваку цену треба зауставити процесе депопулације, поготово пограничних крајева.

Док Влада велике наде полаже у нови аранжман са ММФ, ви тврдите да ће после тога, крајем 2017. сви кључни макроекономски параметри бити гори него данас.

— Српска привреда ће се у наредне три године суочити са рестриктивном фискалном и рестриктивном монетарном политиком, која за последицу има неподношљиво високе реалне камате. Рестриктивност монетарне политике је изнуђена одбраном курса динара, а високе каматне стопе су кључни инструмент одбране курса. Све то је пре рецепт за катастрофу него за спас. Ако економска политика остаје иста каква се води већ дуже од деценије, онда алтернативе нема.

Концепт економске политике који је креиран под *јаким страним утицајем*, нужно је водио оваквом исходу. За разлику од просвећенијих српских интелектуалаца, ја сам, признајем, присталица теорија завере. Србија је ту где јесте зато што су јој странци здушно помагали да се баш ту нађе. Наравно, кривица је пре свега на домаћој елити.

Може ли Србија без страних инвестиција, иако тврдите да је модел развоја који се на њима базира у ствари „кључни механизам модерне колонизације“?

— Стране инвестиције могу бити само додатак домаћим, никако база развоја. Када су стране инвестиције база развоја, оне постају инструмент колонизације. Ако се сви кључни ресурси – енергетски, телекомуникациони, прехрамбени, а сутра и водни предају странцима, на чему почива ваша стратешка сигурност? Ако су сва кључна индустријска предузећа у рукама странаца, ако они контролишу банкарски и трговински систем, шта је остало за вас? Да ли је могуће да се ово у Србији не разуме?

Тврдите да ће Србија у догледно време

морати да тражи репрограм спољног дуга. Је ли банкрот бољи од даљег раста јавног дуга без вредног раста?

— У контексту политике која се води, репрограм спољног дуга се може избећи или одложити само продајом преостале државне имовине – Телекома, Аеродрома, Комерцијалне банке, плодног земљишта, ЕПС, регионалних водовода. Наговештаји да се о томе интензивно размишља су више него јасни. Боље је обуставити сервисирање дугова и затражити репрограм него то урадити тек када се прода сва преостала имовина. Нажалост, моћни повериоци имају супротан приступ. У њиховом интересу је да вас цеде до последње капи, да вас натерају да све продате, па да тек онда са вама преговарају. За разлику од грађана или предузећа чији је капацитет за враћање дугова ограничен, државе су другачија врста дужника. Оне не могу нестати, не могу побећи од својих дугова и њих можете цедити неограничено, од сада до вечности.

Је ли онда добро продати Телеком да се врате стари дугови са високим каматама?

— Телекомуникације су један од најважнијих стратешких сегмената инфраструктуре и њено комплетно предавање у стране руке је катастрофална одлука, без обзира чиме се продаја правдала. То је потез презадуженог очајника.

Занимљиво је да се у стручној јавности игнорише лоше искуство Црне Горе, која је телекомуникационо тржиште препустила странцима, па данас размишља о поновном формирању новог државног предузећа како би снизила трошкове интернета за своје грађане.

Какве ефекте очекујете од фискалне консолидације, чији је део смањење пензија и плата у јавном сектору?

— Основни циљ буџетске штедње је да омогући отплату дугова у годинама које долазе. Други циљ је постепено навикавање грађана на све нижи ниво социјалне и здравствене заштите. Овде је рукопис ММФ јасно видљив. У економском смислу ће то значити даљи пад тражње и још јаче рецесионе притиске. Теоријски се такве тенденције могу неутралисати само растом извоза или некаквом великом инвестиционом активношћу. Надајмо се да владин оптимизам није пука пропаганда и да влада данас зна нешто што ми не знамо.

Многи за све економске недаће у Србији криве неолиберални концепт. Зар се сво време овде економска политика не своди на класични државни интервенционизам?

— Кључни елементи неолиберализма су пре свега приватизација свега постојећег, либерализација робних и капиталних токова и немешање државе у привредне процесе. Србија је радила управо тако, али економија није процветала. Напротив, после примене поменутих рецепата, држава се суочила са презадуженом и готово уништом привредом, празним буџетом и армијом грађана на ивици егзистенције. Како би се сачувао какав-такав социјални мир, политичари су посезали за најлакшим – преко проблема су бацали буџетски новац, док је новца било. То није политика државног интервенционизма како се
(Крај на стр. 8/2)

Не могу да објасне дуг Србије од близу 23 милијарде евра и 71% БДП-а

За почетак, мало „досадних“ бројки. Јавни дуг Србије на крају 2014. године износио је 22,76 милијарди евра, што је 70,9 одсто бруто домаћег производа. За само месец дана, у односу на новембар, јавни дуг је увећан за око 480 милиона евра. На крају 2013. године јавни дуг Србије износио је 20,14 милијарди евра, односно 59,6 одсто БДП, што значи да је за годину дана повећан за више од две и по милијарде евра и за преко 11 одсто БДП-а. Крајем 2011. јавни дуг је био 14,8 милијарди евра, а крајем јуна 2012. (када долази до смене власти и формирања коалиције СНС–СПС–УРС) 15,4 милијарде. Што значи да је за две и по године порастао за чак седам милијарди и триста милиона евра.

Не. Ово нису подаци неког малициозног опозиционара, или неодговорног блогера, већ званични подаци Народне банке Србије. И нису никаква „војна тајна“, објављени су и јавно доступни, али је чињеница да су, као и низ других ствари које се не уклапају у задату ружичасту слику, били прилично затурени и забашурени од стране оних који вуку медијске и политичке konce у данашњој Србији.

Понекад повећање дуга може бити цена која се плаћа зарад бржег економског развоја, повећања запослености или ренационализације неког драгоценог привредног ресурса. Али, авај, и БДП је у паду, о индустријској производњи да и не говоримо, а држава се управо спрема да прода неколико преосталих стратешких компанија, попут Телекома или ПКБ-а. Исто тако, воду не пије ни омиљено премијерово „објашњење“ како су „морали да се задужују да би вратили неповољне дугове претходне власти“. Јер да је (само) то у питању – *позајмим нову милијарду да вратим стару милијарду – ниво дуга би остао исти.*

Овај текст би био много занимљивији и вероватно читанији да је илустрован насловницама српских дневних новина, са којих се, узмемо за пример само данашњи и јучерашњи релативно бенигни „узорак“, могло прочитати доста о најновијим активностима премијера, Маји Николић и Цеци, Мишковићу, Ђоковићу, стварним или измишљеним пре-

кршајима два популарна ТВ водитеља, најновијим заверама против Вучића, као и о бизнисмену коме су убице одсекле руке и ноге. Не кажем да то нису легитимне теме (поготово за таблоиде), али је најблаже речено **чудно како ни у једној редакцији није прорадио истраживачки црв да се мало озбиљније позабаве и мало шире тематизују бројке са почетка текста.** (А још је чудније и, што би се рекло, „индикативније“ то што је просечни српски медијски конзумент боље информисан и боље упознат са ситуацијом у вези са грчким него српским економским и финансијским проблемима.)

Неке ствари је могуће тумачити и овако и онако. У зависности од угла гледања и жеђи, чаша се некад може видети као полупразна или полупуна. Тако је, на пример, учесталу праксу именовања истакнутих представника старе Д(О)С-овске власти на престижна места могуће тумачити као доказ толеранције и ширине владајуће странке и њеног лидера, али исто тако и као доказ да, упркос скоро апсолутној власти коју поседују и, наводно, скоро пола милиона чланова, СНС и даље нема иоле способних кадрова за одговорне функције у државној управи и јавним предузећима.

Али овај погубни економски биланс са почетка текста, плашим се, не оставља места различитим интерпретацијама и говори сам за себе. А за те две и по године Србија је променила две владе, имала једне ванредне изборе, пар владиних реконструкција и променила три-четири министра економије и финансија. Али имала само једног господара – коме, узгред речено, готово уопште не опада рејтинг?!

Зато је победа Сиризе у Грчкој изазвала праву пометњу у српским владајућим круговима јер је угрозила мантру о „безалтернативности“ из Брисела зацрта-ног економског и политичког пута. А аналогиче са грчком ситуацијом, укључујући и лицитирање са кандидатима за „српску Сиризу“ и „српског Ципраса“, напосто се нису могле избећи. Јер, поштено говорећи, грчке економске бројке јесу доста веће и неповољније од наших. Али су, исто тако, и њихове економске перформансе и потен-

цијали куд и камо већи (Грци имају око шест пута већи БДП од нас, а око два пута су већи и бројнији).

Посебно се на муци нашао омниприсутни Премијер, који је само пре десетак дана јавно хвалио политику и мере „свог пријатеља Самараса“. (Што његовог министра и блиског сарадника Вулина, опет, није спречило да, одмах по победи Сиризе, истакне велике сличности између Вучића и Ципраса.)

Но, то поређење са Сиризом ипак је више за домаћу употребу. Када се нашао у Бечу, премијер је истакао како је у економским питањима ипак „ближи Немцима, Аустријанцима или скандинавским народима него што би се поредио са нашом браћом и пријатељима у јужној Европи“. Како је истакао, **свестан је одушевљења и код Срба и у целом региону због онога што се десило у Грчкој, али је додао да га он лично не дели.** „Већина иде линијом мањег отпора, мисли 'ето стигла нам је политика лако ћемо'. Ја не верујем у такву политику. Верујем у тежак рад, у тешке структурне реформе, верујем у промену наших навика, наше свести, у тешко и мукотрпно оздрављење наше привреде и зато сам у том послу посвећен на такав начин“, рекао је Вучић.

Све признајем и прихватам. И да је ситуација тешка, и да су претходници много тога забрљали, упропастили или пропустили да ураде. Дозвољавам чак и то да власт-владар има добру вољу и искрено жели нешто исправно да уради. Али напосто **није могуће да нешто буде и црно и бело. И да су економски биланси онакви какви јесу – и да „свакога дана у сваком погледу све више напредујемо“, као што нас Вучић свакодневно убеђује.** И да нам је (политички) близак Самарас – и да нам је близак Ципрас. И да, као што рече Вулин, Сириза „може учити“ од нашег премијера – и да њему уори буду Аустрија и Немачка.

Ма колико то понекад могло бити болно, **избор се мора направити. Или безалтернативни пут у ЕУ, или борба за какав-такав суверенитет на Косову.** Или Самарас, ММФ и приватизације, или Сириза ренационализација и ресуверенизација. Или Ципрас или Ангела Меркел. Избор је наш. Или можда није?

НСПМ, 4.2.2015. Ђорђе Вукадиновић
(Подвукла – Искра)

покушава сугерисати – то је безидејни политички опортунизам.

Државни интервенционизам и дирижизам почивају на радикално другачијем приступу. Код таквог приступа држава **идентификује стратешке развојне правце, усмерава и помаже гране и предузећа која имају перспективу.** Реч је о **активној држави која уме стратешки да мисли.** За такву врсту политике је потребан врхунски кадар. Овакав концепт је примењен у Француској после рата, у Финској до уласка у ЕУ. **Он је у темељу успеха држава на далеком Истоку, а предности тог концепта данас јасно показује и Кина.** Та политика не иде против тржишта. Напротив, она максимално подстиче тржиште и конкурентност, али у оквиру **јасне развојне политике и заштите националних интереса.**

На чему базирате тезу да кључни проблем српског буџета лежи на приходној, а не на расходној страни?

— Ту тезу базирам на иностраним искуствима и на домаћим буџетским подацима. **Све државе које су ушле у радикалне процесе буџетске штедње завршиле су са великим растом незапослености, падом БДП, експлозивним растом јавног дуга и еродирањем јавних служби.** Када се погледа консолидовани биланс Србије, види се да јавни расходи, кориговани за инфлацију, стагнирају већ три године. **Упркос стагнацији јавне потрошње, јавни дуг убрзано расте. Он расте зато што привредна активност пада, и зато што је за отплату девизних кредита потребно све више динара, будући да курс динара пада. Буџетски дефицит није узрок економске кризе, већ њена последица.** Из буџетске кризе се може изаћи само привредним растом, а буџетска штедња не помаже расту.

Осим САД чини се да већина развијених земаља није успела да се ишчупа из рецесије. Значи ли то да је концепт штедње од почетка био погрешан или је нешто друго у питању?

— На сцени је једна од највећих глобалних економских подвала. Државе, са пар изузетак, нису у рецесији зато што је њихова буџетска потрошња била превелика. **Оне су у кризи зато што је глобална финансијска „мафија“ изазвала страшну економску кризу и незапосленост,** изнудила државну интервенцију и ојадиле буџете. Исти центри моћи и њихови политички, медијски и академски трабанти сада уверавају свет да је за све крива висока буџетска потрошња.

Еврозона је већ шест година што у рецесији, што на ивици рецесије. **Тврдо инсистирање на буџетској штедњи је један од најважнијих узрока кризе еврозоне.** Експанзивна монетарна политика и ниске каматне стопе нису довољне за излазак из кризе. Неко мора почети да троши, а, када приватни сектор то не ради, онда мора држава.

18.1.2015.
(Подвукла – Искра)

НИН (СИЕМ)

РЕАЛПОЛИТИКА

**Тамо где није могућа реалполитика
није могућа ни политика, тамо је
могућа само власт**

Читалац ће можда бити изненађен сведочењем – за чију истинитост гарантујем – да **прилична већина носилаца власти у Србији, и то оне највише, приватно исповеда сасвим другачије политичке ставове од оних које заговара јавно.** Тај детаљ свакако је највећа, данас можда и једина разлика између актуелне и претходне власти. На пример, готово сви у украјинском сукобу жестоко навијају за Русе. Тек мало мањи број њих у расту снага Сиризе, Подемоса и Националног фронта види спасоносне појаве у европској политици. Све теже је у згради владе наћи неког ко има лепу реч за Европску унију и наметнуту немачку политику штедње. Сви, али баш сви заљубљени су у Владимира Путина, и нико, али баш нико неће се преварити да каже нешто добро о западним амбасадорима у Србији.

На питање како то да сви они јавно заступају сасвим другачије политике, чак радикално супротстављене оним о којима имају најбоље мишљење, **следи универзалан одговор: реалполитика.** Питање је, наравно, да ли је ово у чему Србија живи заиста реалполитика?

Иако се европска значења реалполитике, попут оног Бизмарковог, разликују од америчких, чијим се носиоцем сматра „ђаво реалполитике” Хенри Кисинџер, и једна и друга окупљају два момента. Наиме, **реалполитика почива на апсолутизацији моћи и минимизовању идеологије и морала као политичких компоненти.** Тријумфом реалполитике у новије време сматра се Никсон–Кисинџерово успостављање односа са Кином 1972. године; свој најдубљи пад реалполитика доживљава у наше време после документованих сазнања о учешћу савремене америчке политике у формирању најмонструознијих терористичких група у свету, које својим бизарним злочинима служе западним (гео)политичким интересима.

Како год, реалполитика, скидајући са себе терет идеологије и морала, има за циљ да оствари неку непосредну корист или бар спречи већу штету за државу, групу или појединца. Реалполитика земаља мање снаге, попут Србије, сложенија је и опаснија него код великих сила. У своју једначину она обично укључује једну или више непријатељски расположених снажнијих земаља и бројне углавном неповољне околности које мора да укључи да би преживела. Што је једна земља мање снаге, то њена реалполитика мора да буде изнутра освештенији модел вођења државних послова, који не може да постоји ако не постоји пуна и кри-

стална свест о околностима у којима се одвија, жртвама моје мора да поднесе и добицима које у замену за то треба да оствари. Упечатљив готово антички **пример високе реалполитичке освешћености могао би да буде генерал Милан Недић.** Он је, како се данас види, од самог почетка Другог светског рата са пуном свешћу о томе ко ће бити победник у њему, али и са свешћу о снази немачког непријатеља и слабостима Србије, прихватио колаборацију, без идеолошког уверења и материјалних и каријерних амбиција, како би спречио репризу масовне погибије из претходног рата.

Веома осетљива на промену околности, реалполитика земаља мање снаге често своје поступке мења у ходу. Реалполитика Александра Дубчека, на пример, пошто је 60-тих покренуо Чехе и Словаке, захтевала је његов поданички однос према Совјетима, на згражање и осуду радикалних суверениста тог времена. После две деценије малих потеза и континуитета пасивног отпора и промена стратегија, Праг је изборио своју самосталност од СССР. Иако се то приписује Вацлаву Хавелу – такође великом чешком председнику иако ми, Срби, с разлогом имамо проблем с њим – јасно је да су заслуге оклеветаног Дубчека биле много веће него овенчаног Хавела.

Реалполитика, као стратегија која апсолутизује моћ или оно што зовемо „односом снага”, гради се на најмање две компоненте. Прва је **свест о сопственој снази**, а друга **свест о снази непријатеља.** Добра реалполитика малих земаља гледа да својим потезима слаби противника и да подиже сопствене снаге. Уколико то није у стању, а најчешће није, тада се смисао реалполитике огледа у томе да се **покреће и у „нашу” корист ради бар један од ова два аспекта.** Мало је, наиме, оних којима је било дато као првој двојци Обреновића да су имали снаге и умећа да из године у годину јачају Србију и среће да наспрам себе имају све слабију Турску. На пример, Дубчек није могао да јача Чехословачку ни у државном ни у економском смислу, али је његова реалполитика била могућа јер је СССР пропадао великом брзином, много већом од оне којом је падала Чешка.

Можда најближи формули реалполитичара у савременој Србији био је Војислав Коштуница. Иако у веома неповољним околностима стабилног монополарног света, без много начина да битно ојача економију, њему је **полазило за руком бар да успорава рђаве друштвене и политичке трендове.** У једном тренутку чак је запретио њиховом заустављању формирањем националне политике пошто је уз велике жртве успео да постигне политичко јединство на

Реалполитика...

доношењу устава и одбрани Косова и Метохије. Вероватно ће тек будући историчари моћи да одмере дубину трагедије Србије после разбијања тог јединства и пропасти националне политике, који су, заједно са свим кривцима, детаљно описани у објављеним депешама Викиликса.

После 2008. и Коштуничиног одласка, могућности за српску реалполитку одвијају се у знаку једног парадокса, у историји веома ретког. Наиме, **од објављивања економске кризе западног света, која се с годинама продубљавала у општу кризу, за Србију долазе бољи дани.** Наиме, једна од две најважније компоненте реалполитике почиње за Србију да се одвија повољно. **Свет српских противника почео је видно да слаби:** готово да нема западне земље међу онима које су, на пример, признале Косово а да није била слабија него претходних година. У исто време, **земље које су Србију подржавале – Русија и Кина пре свих – из кризе су изашле јаче,** толико јаче да данас пружају више него достојан отпор западном свету у готово сасвим отвореном сукобу.

У том моменту, међутим, када је дошла у ситуацију да постепено јача отпор, Србија је остала без националне политике и националног јединства, и престала да пружа сваки отпор. Какав раскорак, каква трагедија! Резултат је био да, **колико год да су српски непријатељи слабили, а пријатељи јачали, Србија је слабила и пропадала много већом брзином,** тако да за њу данас не ради чак ни време. Ако се вратимо на разматрање две основне компоненте реалполитике, закључак је јасан: **брзина нашег пропадања, претичући брзину пропадања наших непријатеља, реалполитику у Србији учинила је немогућом.** Наша реалполитика остала је ослоњена на очекивање непредвиђених догађаја, на чудо дакле, а чудо је чудо, а не елеменат реалполитике.

Радикални заговорници европских интеграција у Србији, не случајно, они су који су осујетили отпор који је она пружала својом националном политиком. Као аргумент против суверениста, они су у првом реду наводили наводну жељу евроскептика да окретањем леђа ЕУ изолују Србију од света. Шта се међутим десило?

Разбуктавњем кризе у Европи на њеној сцени појавиле су се нове снаге, леве или десне, али одреда суверенистичке: Сириза у Грчкој, Бепе Грило у Италији, Подемос у Шпанији, ојачана Марин ле Пен у Француској, Фериц у Великој Британији, пробуђени Орбан у Мађарској, Слободарска партија у Аустрији, неколико групација у Немачкој, један сасвим нови Путин у свом трећем мандату у Русији... **Док су у Европи контраелите устајале наспрам**

надутих и празних олош–елита, док су се на сцени појављивали суверенисти, прошле године **из српског парламента испала је последња суверенистичка странка.** Шта нам то говори?

Одустајући од отпора, а то ће рећи одустајући од себе, Србија је, са својом заробљеном јавношћу, земља у којој се **није примио ниједан од актуелних европских политичких трендова.** У време Милошевића и санкција, у којима је земља била чврсто изолована од света, тога није било. Ондашњи либерали бар су знали толико да треба да читају Попера, а паре траже од Сороса; данашњи суверенисти – ДСС и Двери – не знају ни толико да, с правом критикујући власт, не могу у исто време да бране омбудсмана Сашу Јанковића, љубимца прозападних медија и страних амбасада, само зато што има спор са Вучићем и војском. Док француски суверенисти знају да ће Марин ле Пен радије одћутати Оланду него да дође у ризик да брани Бернар–Анрија Левија, који оптужује председника да није довољно тврд према Русима, дотле српски страхују хоће ли Двери и ДСС подржати и Наташу Кандић, која, видим, такође има неки спор са власти и војском.

Наравно, то је само зла последица, а не кривица Двери и ДСС што је европска Србија много изолованија и усамљенија земља од оне Србије која је ратовала са целим светом. Србија никад у модерном добу није била толико изван светских догађаја нити у таквом геополитичком раскораку.

Реалполитика тако у Србији није данас могућа, она је овде само изговор, и то блед. **А тамо где није могућа реалполитика није могућа ни политика, тамо је могућа само власт.** Речју, политика је могућа као вера у секуларним друштвима, па код куће можеш да волиш Путина до миле воље, а кад дођеш на посао, у владу дакле, тамо волиш Ангелу Меркел.

И то је Вучићев велики грех. Кад је тако темељно почистио сцену, он је, ако већ није могао да води политику из власти, пропустио прилику да са страна сам формира политику, и то не једну већ више њих, или бар да отвори врата том процесу. Јер само тако, **само са политиком коју није удавила власт, Србија може да се извуче из мрака изолације,** кад је, док преговара са Бриселом о чланству у ЕУ, од Европе даље него под Синан–пашом.

А, ако реалполитика није могућа и ако је могућа само власт, Боже, да ли ико овде има свест колико је то опасно, осећа ли ико на коликом бурету барута сви седимо. И да ћемо у тој експлозији сви бити једнаки – од Вучића до последњег просјака са Зеленог Венца.

Стандард, 6.2.2015.
(Подвукла – Искра)

ЖЕЉКО ЦВИЈАНОВИЋ

ОДГОВОРИ НА НАЈАКТУЕЛНИЈА ДОМАЋА И МЕЂУНАРОДНА ПИТАЊА

ПОГЛАВЉА ДАЉА, – ЧЛАНСТВО БЛИЖЕ!

Форум сматра да је Косово и Метохија – интегрални, неотуђиви део државе Србије. Трајно и стабилно решење не може се постићи без поштовања резолуције СБ УН 1244 и Устава Србије. Бриселски преговори се воде без правне основе, без ичије подршке, по диктату САД и НАТО. Сва искуства током протекле две деценије, недвосмислено показују да је њихов интерес слабљење Србије. Оптужују Србију за велико-државље, а иза тога, у пракси, подржавају неколико велико-државних планова на рачун територије Србије! Разуме се, реторика је другачија, али погледајмо шта се дешава у региону. Србија је од почетка изложена отвореном диктату, кршењу сопственог Устава и понижавању. Тзв. Бриселски споразум је диктат супротан Уставу Србије и резолуцији СБ УН 1244. Неопходно је застати, сумирати стечена сазнања и искуства. Потребно је донети нове одлуке и покренути иницијативе о суштини – о статусу. Онако како је дефинисан у резолуцији СБ 1244 и Уставу Србије, а не у Плану Ахтисарија. Интерес и циљ САД и НАТО јесте да Србија и призна независност Косова и Метохије, да све препусти Приштини, њеној врхушки и њеном систему. О чему говори то што Берлин, Вашингтон и Лондон намећу поглавље 35 као прво, и то са суспензивним дејством? О заинтересованости за реформе, демократију и напредак Србије? Испоручити јужну покрајину одмах, без резерви и остатка, за обећање чланства у магло-витој будућности! Форум сматра да нико нема права да обманује јавност, да тргује Косовом и Метохијом и правима Срба (на повратак, безбедност, самоопредељење).

Отварање поглавља одлаже се, за сад, за годину дана, али, где чуда, са државног врха изјава – чланство се помера за неколико година унапред, за 2019!

Клањамо се и свим суседима и онима мало даље – и када нас пљују, вређају, туже, клеветају, када нам пред носом изражавају територијалне претензије, и када масовно крше основна људска права Срба, или представника СПЦ, када нам прете... Нећемо реаговати на сваку ситницу! – чује се повремено из власти. Тобоже, ћутање на увреде није знак слабости већ наше снаге, чувамо се провокација!

А „ситница“, претњи и претензија сваког дана све више и више! Наши суседи, све једно, да ли су већ унутар ЕУ или „на европском путу“, изгледа, не примећују нашу снагу, дан за даном, испостављају нове захтеве, претње и увреде. Све дајемо за комплименте да смо важни, незаобилазни, конструктивни, предвидиви, одговорни – проевропски. Србија је сада председавајући ОЕБС-а.

Лепо. Видимо себе и нудимо се да посредујемо у решавању сукоба у Украјини. Потребно је. Али, како да баш у исто време, на самом почетку председавања одлучисмо да молимо Италију да нам посредује у односима са Албанијом?

На унутрашњем плану Форум се залаже против растућег јаза између све веће масе сиромашних и узаног круга енормно богатих, за праведнију расподелу терета социјално-економске кризе. Данас терет кризе сноси сиромашни, а не богати.

НЕ ХВАЛИТИ СЕ (РАС)ПРОДАЈАМА НАСЛЕДСТВА – ТРЕБА КУПОВАТИ

Ушли смо у 15. годину неговања „културе“ немоћи, инфериорности и зависности од Запада: од његових донација, претприступних, приступних фондова, од купаца наших фирми, инвестирања, доинвестирања, стратешких партнера, дугорочних и једнократних... Знамо обећања, знамо шта смо добили, не причамо, али се надамо да знамо и шта су нам узели, колико су однели. Помињу се десетине милијарди евра које су из порушене и очерупане Србије исисале само стране банке којима смо великодушно препустили национално финансијско тржиште.

Форум подржава позив Владе да Срби на Косову и Метохији не продају своја имања, да остану у својим завичајима. Истовремено, позива Владу да се не продаје имања Србије као што су Телеком, ЕПС, ПКБ, пољопривредно земљиште, воде и рудници, да би млади остали у Србији, да били своји на своме.

Немојмо се хвалити да смо нешто добро продали, почнимо да се хвалимо да смо нешто добро купили!

Сукцесивне продаје Телекома, ЕПС-а, налазишта вредних минералних богатстава, пољопривредног земљишта, хидро-потенцијала и других богатстава, само би докрајичиле остатке независности и суверенитета Србије као државе стављајући је, посредством ММФ, под тоталну контролу страних мултинационалних корпорација и центара моћи. Да ли то, заиста, желимо?

Драстично смањивање пензија није начин за крпљење рупа у државном буџету. Такав пропис је противуставно посезање у стечена права старина хиљада људи који су своје пензије зарадили, а не добили као милостињу власти. Рече лаконски Министар финансија: „То је једнократна жртва у интересу бољег живота!“ Не паде му на памет да ће та „једнократна жртва“ многим пензионерима убрзати пут ка „бољем“ али загробном животу! Подржавамо захтев да се укине смањива-

Одговори на...

ње пензија. Надамо се да Уставни суд неће и закон о противуставном смањивању пензије прогласити за политички, неправни акт.

Форум сматра да Србија треба трајно да се придржава принципа неутралности и да тај принцип унесе у свој Устав.

Србији као малој, мирољубивој земљи није место у НАТО као освајачком војном савезу. Заоштравање међународних односа повећава вредност неутралности. Зато Србија треба да задржи неутралност и подигне је на ниво уставног принципа. Економска и политичко-безбедносна криза је глобална и цивилизацијска, како по географском тако и по суштинском критеријуму. Она се не може решити штампањем и упумпавањем трилиона долара и евра у разне секторе, поготову ако се упумпавање усмерава за јачање финансијског и војно-индустријског сектора.

Време је за опраштање од система неолибералне економије. Потребан је систем у чијем ће центру, уместо његове светости ПРОФИТА, бити ЧОВЕК, његове животне, социјалне, културне и духовне потребе. *Систем тзв. више-партијске парламентарне демократије* какав је данас *претворен је у непребродиву препреку истинској демократији поставши покриће владавине узаних група, некад чак појединаца, иза сцене.* Све партије су упрегнуте у иста кола мултинационалног корпорацијског капитала. Странке левице, центра и деснице се разликују само по реторици и то само у време избора. Парламент је постао позориште, медиј за пропаганду. Нема потеза власти за који она неће тврдити да је на изборима поверење добила управо за то што чини, без обзира што су такве тврдње, најчешће, напад на здраву памет.

Парламенти су се изродили у преводилачке службе, фотокопирнице, и дистрибутере текстова чији су састављачи експерти центара моћи, често хиљадама километара удаљени од градова као што је, на пример, Београд. **Народ, грађани на одлучивање о животним питањима имају утицаја таман толико, колико лавез паса на звезде репатице.**

Форум ће и даље подржавати мирно, компромисно решење сукоба у Украјини, уз уважавање интереса свих директно инволвираних страна. Залаже се за хитан прекид свих борбених дејстава на Југо-Истоку Украјине и обнову преговора о мирном компромисном решењу. Србија као председавајући ОЕБС-а треба у том циљу да пружи одговарајући допринос неутралним и принципипелним држањем, да охрабри преговарачки процес. **Украјина је жртва стратегије одбране униполарног поретка и експанзије НАТО на Исток.**

Форум подржава одлуку о непримењивању санкција према Русији. Србији је, из сопственог искуства, познато да санкције не доприносе миру, већ подстичу сукобе и убијање. Није никакво чудо што, кад год се најави разматрање

ублажавања, или укидања санкција, аутоматски долази до тешких провокација. И то је много пута виђено током грађанског рата у БиХ у првој половини 90-их прошлог века.

Форум осуђује терористички масакр новинара у Паризу. Форум је осудио и масакр радника РТС априла 1999. Јавно је одао признање Ноаму Чомском што је напад на РТС основано окарактерисао као терористички. Његово поређење плембисцитарне осуде злочина у Паризу 2015. са „плембисцитарним“ ћутањем о злочину 1999. у Београду у ствари, поставља питање – у каквој цивилизацији живимо, када ће се ослободити дуплих стандарда, предрасуда и расизма? **Борба против тероризма не сме се злоупотребљавати као покриће за освајачке циљеве, милитаризацију друштва, контролу природних богатстава, за потчињавање региона и читавих континената.**

Главно средство борбе против извора тероризма јесте праведнија расподела богатства, социјално-економски и културни развој сиромашних делова света.

Форум ће наставити да се залаже против кривотворења историје, јер ревизија исхода Првог и Другог светског рата у коју се улажу десетине милиона евра, води продубљивању неповерења међу народима, напетости, наоружавању и опасностима од нових апокалиптичних ратова.

Самостално, или у сарадњи са другим партнерима, Форум ће учествовати у обележавању 70. годишњица победе над фашизмом и нацизмом, 40. годишњица оснивања ОЕБС-а, 20. годишњица потписивања Дејтонско-париског споразума. ОЕБС је одиграо негативну улогу у току југословенске кризе јер није поштовао принципе Финалног акта из Хелсинкија. Израстао је у огроман и бирократизован, тром и неефикасан апарат подложен манипулацијама и притисцима. Његова мисија на Косову и Метохији (КВМ – Kosovo Verification Mission) 1998/1999 искоришћена је за припрему агресије НАТО. Да би одговорио циљевима сарадње и једнаке безбедности свих чланица ОЕБС-у су потребне дубоке реформе.

Београдски Форум подржава целовито и доследно спровођење Дејтона, одлучно је против његове ревизије и планова за унитаризацију чији је циљ поништавање принципа равноправности три конститутивна народа и два ентитета и принципа консенсуса. То би представљало ликвидацију саме основе мира и враћање стања на период пре почетка грађанског рата. Србија, као гарант Споразума има дужност да подржи очување поменутих принципа, уставних надлежности Републике Српске и не сме да подлегне притисцима да прихвати ревизију Дејтона на штету РС.

Форум ће наставити да подржава подизање Српског меморијала жртвама геноцида у 20. веку и активно ће учествовати у раду Иницијативног одбора. **Покреће иницијативу за оснивање Савета Срба у региону чији је задатак био анализирање** (Крај на стр. 14/2)

ГОДИНА ПРОМЕНА У ОБЛАСТИ РАТОВАЊА ПОМОЋУ ИНФОРМАЦИЈА

Уколико бисмо упоредили информациону ситуацију у свету у време оружане агресије на Југославију из 1999. године и у току украјинске кризе 2014. године открили бисмо запањујуће разлике.

Док је припреман напад на Југославију агресор је успео да успостави потпуну контролу практично свих информационих токова Западне хемисфере. Информационе агенције, телевизија, штампа – све је радило по команди и сурово је кажњавано свако одступање од задате линије. Цео свет је био приморан да поверује да су Срби „пород пакла“, а њихов председник С. Милошевић – „београдски кољач“. Затим, на следећој етапи те грандиозне информационе операције извршено је „пресвлачење“ косовских бандита – они су претворени у жртве, а све се завршило растурањем Србије тако што је од ње откинут део историјски српске земље – Косовска покрајина.

Четврт века доцније САД и НАТО више немају толико слободе у информационом обезбеђењу својих војних експедиција. Вишегодишња доминација западних информационих извора је озбиљно поколебана. За то постоје два основна разлога:

Брз развој социјалних мрежа на интернету, које раде потпуно одвојено од влада и „газда дискурса“;

Јачање у светском информационом простору утицајних информационих ресурса који су створени у незападном свету – у Кини, Русији, арапско-муслиманским земљама.

Начини којима се управља информацијама, а који су за Запад постали традиционални, као што су прећуткивање, лагање, извртање истине – све то је почело да губи надмоћ. Све је више људи, поготово на Западу, који поседују довољно широк приступ алтернативним изворима информисања. На том плану је значајна ситуација у Немачкој у којој, са једне стране, влада Ангеле Меркел служи интересима англо-саксонског блока који воде Сједињене Државе, а са друге, судећи по социолошким истраживањима, више од половине Немаца не одобрава зближавање Берлина са Американцима. Захваљујући постојању страних извора информација (Ал-Џазира, Russia

today) слобода речи у Немачкој се изборила за своја права, и то прво на форумима интернета.

Гидеон Рахман, колумниста The Financial Times, сматра да становништво западних земаља више не сматра Сједињене Државе за једину велесилу. По његовом мишљењу, последњих година је вера у САД битно уздрмана, а основни разлог за то су конфликти у Ираку и Авганистану.

Крај 2014. године остаће запамћен по догађајима који у свету могу да изазову даље промене у информационој сфери.

Не може, а да на себе не скрене пажњу одлука Генералне скупштине УН да формира независну групу експерата за проучавање нових околности погибије тадашњег генералног секретара УН-Швеђанина Дага Хамаршелда, који је погинуо 1961. године у авионској катастрофи. Његова смрт крије у себи много загонетки. За један од разлога авионске катастрофе говорено је да може да буде и мржња према њему од стране америчких тајних служби, које је он отерао из апарата ОУН.

1989 године је архиепископ Десмонд Туту, добитник Нобелове награде за мир и председник Комисије за људска права и помирење у ЈАР објавио да је из писама Тајне службе Јужне Африке (са којих је скинута ознака поверљивости) видљиво њено учествовање у погибији Генералног секретара УН, као и учествовање ЦИА и МИ-5. После тога је истрага заћутала. Њено данашње обнављање може да се објасни на само један начин: све је већи број држава – чланица УН које одбијају да у међународној политици трпе самовлашће САД.

Ништа мање није важно ни још једно саопштење које се појавило уочи Нове године. Председник Државне Думе руског парламента Сергеј Наришкин предложио је да се да правна оцена за америчка бомбардовања атомским бомбама Хирошиму и Нагасакија из 1945. године, и изјавио је да за злочине против човечности не постоји застарелост. То значи да се и Москва окреће преласку ка стратегији ешалонизираних наступања у информационом простору. Наришкинов предлог важи не само за посланике Државне Думе, већ ће бити дат на раз-

матрање и међународним организацијама. Осим тога, он се поклапа и са одлуком Генералне скупштине УН у вези са погибијом Дага Хамаршелда.

Поновно постављање на дневни ред чињеница које треба да се истраже, а које би омогућиле да се открије истина о давно заборављеним поступцима САД на међународној арени може да одигра улогу информационог детонатора. У том случају ће се **отворити и друга питања на која је неопходно одговорити: зашто су Американци и Енглези преко бомбардовања теписима бомби организовали геноцид цивилног становништва Немачке 1945. године? Чиме да се објасне чудовишне жртве локалног становништва (седме деценије прошлог века) у време рата САД са Вијетнамом? Шта лежи иза рата НАТО–а против Југославије (1999.)? Чиме се оправдава акт агресије против Авганистана 2001. И Ирака 2003. године? Најзад, ко је организовао терористичку акцију 11. септембра 2001. године?**

Ова последња загонетка је питање важније од свих питања у савременој информационој супротстављености земаља. По званичној америчкој верзији у вези са том терористичком акцијом има толико неопозивности да се нејасна питања морају **рашчистити**. Међународна истрага коју би пратила судско утврђивање чињенице да иза те акције стоје државне структуре САД, Велике Британије и Израела би постала не само информациона бомба, већ и катастрофа за међународни ауторитете наведених држава. Уопште није потребна сагласност власти САД да би се то учинило. Међународна јавност мирно може за истрагу о свим околностима те акције да формира неки аналог Међународном трибуналу за бившу Југославију, а може да искористи и искуство других установа међународне правде.

Није тешко да се замисли са каквим ће бесом власти САД да се супротставе организованим међународним покушајима да се по свим наведеним случајевима **установи истина**. Зато што ће се решавати судбина Америке као самопроглашеног међународног вође. А истовремено, снаге које се супротстављају хегемонији САД, неће имати други излаз. По свему судећи, 2015. година у том погледу обећава велика изненађења.

ФСК, 11.2.2015.
(Подвукла – Искра)

Дмитриј СЕДОВ

заједничких проблема Срба који живе у различитим државама региона, скретање пажње на њихову обесправљеност и деловање према матичној држави, државама у којима живе и на међународним форумима у прилог поштовања европских стандарда заштите индивидуалних и колективних права.

ИСТОРИЈСКА ИСКУСТАВА И ВИЗИЈА

У концепт спољне политике потребно је уградити: 1. Историјска искуства; 2. Визију, уз препознавање тренда промена система и односа у свету; и 3. Геополитички положај земље. Ови елементи нису уважени у практичном вођењу спољне политике. **Уравнотеженост спољне политике не постиже се декларацијама, већ усмеравањем економских, политичких, безбедносних интереса у складу са дугорочном националном и државном стратегијом.** Наше елите, укључујући значајне делове интелектуалне и научне, **отворено се додворавају Брислу, Берлину, Лондону и Вашингтону** да би добијале мрвице помоћи, уместо да креативно користе изузетну вредност гео–политичког положаја земље. Историјска искуства стављају под тепих јер су, по оцени омађијаних елита, сметња на „једином путу”. Отуда сваки час чујемо од наших вођа да се нећемо **укопавати у прошлост, у историју, да морамо мењати заосталу свест** како био одлучно ишли у будућност.

Реципроцитет у односима са суседима (и свима другима) треба поштовати као свето правило. Једностране концесије и инфериорност Србија скупно плаћа. Неутралност уградити у Устав. Није питање у томе да ли би други поштовали неутралност Србије. Основно је да Србија сама себе испоштује а онда ће је и други поштовати.

С обзиром на укупни развој у Европи и свету, на све озбиљнију кризу у самој Европској унији, на заостравање у односима Запад–Исток, **једностраност у спољној политици могла би се, већ на средњи рок, показати као кобна за Србију.** Да ли је ико направио анализу стања и трендова унутар ЕУ, где ће се ЕУ наћи 2020. године? Зар нас на то не обавезује развој у Грчкој, Шпанији, Великој Британији, Француској, Белгији, Немачкој, криза у Украјини?! Проблем је кад се мало зна, другачији, али такође проблем, кад се превише зна, а највећи кад се чини да се све зна.

Дипломатију треба организовати као професионалну службу. Велика је штета за државу што се дипломатија често третира као **синекура за страначке ласкавце, неспособне рођаке, пријатеље...** Неопходно је да Влада што пре утврди прецизне захтеве које морају испунити кандидати за амбасадоре и генералне конзуле (шефове ДКП). Испуњеност услова треба да цени Скупштински одбор за спољне послове. Већ само прописивање услова и процедуре именовања шефова ДКП деловало би превентивно обесхрабрујући предлагање неквалификованих кандидата какви у досадашњој пракси нису реткост.

(Подвукла – Искра)

Фебруар 2015.

ЕКОНОМИЈА БОРБЕ ЗА ЦАРСТВО БОЖЈЕ

Економија и есхатологија – Руски економиста проф. др Валентин Катасонов, дао је за Геополитику интервју, који би смо могли означити као фундаментални

Рођен 1950. године, Валентин Катасонов је био професор Катедре међународних финансија на Московском државном институту за међународне односе (МДИМО), доктор економских наука, дописни члан Академије економских наука и предузетништва. Од 1991. до 1993. био је саветник при Уједињеним нацијама, у Одељењу за међународне економске и социјалне проблеме. Од 1993. до 1996. био је члан Саветодавног савета председника Европске банке за обнову и развој. Од 2001. до 2011. био је шеф Катедре за међународне валутно-финансијске односе МДИМО Министарства спољних послова Русије. Од 1995. до 2000. био је заменик директора Руског програма организовања инвестиција у опоравак животне средине. Специјалиста је у области економије коришћења природних ресурса, међународног кретања капитала, пројектног финансирања, управљања инвестицијама. Аутор је низа књига, међу којима су „Бекство капитала из Русије“, „Стаљинова економија“, „Капитализам/ Историја и идеологија ‘цивилизације новца’“, „Украјина– економија смутње“, „Историја као Божји промисао“, итд.

Средином октобра 2014. учествовао је на научној конференцији у Београду... **Говорио је о економским узроцима Другог светског рата.** Искористили смо прилику да с њим разговарамо.

Једна од Ваших основних теза јесте да су економија и религиозни поглед на свет повезани. По Вама, иза разних облика економије крију се религиозни циљеви, а економија епохе глобализма је антихришћанска. Како то објаснити?

– Речено је у Јеванђељу: „Не можете служити Богу и мамону“. Мамон је блискоисточни идол материјалног богатства, златопоклонства. Човечанство је дуго стајало на раскршћу, али је, изгледа, у последњих двеста година кренуло Мамоновим путем, тако да то што је рекао Спаситељ пре две хиљаде година није била случајна фраза. **Христос је знао да ће среброљубље бити најстрашније искушење.** Он је предвидео сва могућа искушења и најстрашније искушење буквално назвао Мамоновим искушењем, на њега је ставио највећи нагласак. **Савремена цивилизација је практично цивилизација Мамонова.** Наравно, њу другачије називају, називају је капитализмом.

Када причају о капитализму, обично помињу Маркса и говоре да је то одређени тип економије, но ово је само део приче, а **језгро сваке па и мамонистичке цивилизације практично представља религија.** Кад говоримо о политичкој економији, морамо се запитати шта је њено религиозно језгро. **Религиозно језгро капитализма је мамонизам – поклоњење новцу, материјалном**

богатству, моћи која иза тога стоји. А то значи разарање свих људских вредности, свега што је у човека усадио Бог, и по чему је човек лик Божји. Тако је мамонизам у суштини религија чији ће финални облик бити сатанизам.

Које су, по Вама, основне особине економије засноване на мамонизму?

– Ево их. 1. **Усмеравање једног дела друштва ка гомилању богатства, при чему то гомилање постаје циљ њиховог живота.** Под богатством се подразумева **целокупност имовине која превазилази човекове потребе.** 2. Претварање гомилања богатства у **бескрајни процес.** 3. Гомилање богатства у друштву престаје да буде појединачни случај, него постаје **опсесија свих, чиме долази до својеврсне духовне и социјалне „мутације“.** 4. Мутација се пре свега односи на поглед на свет и, самим тим, на начин понашања. **Људи, без обзира на своје имовно стање, постају опседнути идејом гомилања богатства.** То у друштву **убија солидарност и жељу да се узајамно помогне, а развија дух конкуренције и нетрпељивости.** 5. За једну групу људи гомилање постаје циљ по себи. Та, углавном најмања друштвена група, жели да, **поседујући богатство, господари целим друштвом.** Богаташи–мамонисти на тај начин постају „изабрани“, а остали су „плебс“ којим се управља. 6. Да би ојачала своју позицију, група „изабраних“ вешто манипулише „плебсом“, подстичући у народу похоту за материјалним богатством. 7. У друштву долази до сталне друштвено–имовинске поларизације: „изабрани“ су све богатији, а „плебс“ све сиромашнији. „Плебејци“ тако полако постају робови. 8. У друштву робова **све је мање стимуланса за ефикасан рад.** 9. „Изабрани“ се **опредељују за економију која им обезбеђује најбржи раст богатства.** То је, пре свега, **лихварство и спекулативна трговина.** Реална економија (**производња роба и услуга неопходних човеку за живот**) се маргинализује. 10. Богатство се, пре свега, сакупља у виду новца. То је зато што је новац основно средство лихварског каматарења и спекулативне трговине, као и зато што он најбрже и најефикасније обезбеђује власт „изабраних“.

А шта је био комунизам?

– Непријатељ људског рода има много маски. Он ставља једну маску за другом; данас ставља маску либерал–капитализма. Комунизам је, са своје стране, друга страна капитализма, такође **материјалистички култ.** То је академик Игор Шафаревич звао „два пута ка истом бездану“.

Видите, марксизам и комунизам су нудили наводну алтернативу капитализму. Ми смо у школи учили да је први задатак нашег друштва развој производних сила, други задатак усавршавање производних односа, а трећи стварање новог чове–

Економија борбе...

ка. Али марксисте нису пуно размишљали о стварању „алтернативног“ човека, који неће бити подвлаштен култу богатства. Стаљин је о томе говорио. Ипак је Стаљин у младости био ђак богословије, и он је, на неки начин, одлично схватао да се **мора створити човек имун на изазове мамонизма**; после њега у СССР-у више нико није схватао шта је трећи задатак, и какав би требало да буде тај „нови човек“. Као студенти смо учили да је нови човек хармонична личност, али нико нам није објаснио шта треба ускладити са чиме. Како хармонизовати унутарљудске особине? Реч је о томе да у **марксистичкој философији једноставно није било душе, само неке материјалне функције**.

Ипак, Ви сте се бавили економијом Стаљинове епохе, и тврдите да се од ње може штошта научити, поготово данас.

– Наравно. Видите, после Лењинове смрти, **поставило се питање како да социјализам преживи у једној држави, која се налази у непријатељском окружењу**. Нема светске револуције. Шта сад? Бухарин је предлагао да се крене еволуционим путем, да се створи лака индустрија, да се крене кроз потрошњу, па да се из зарађеног улаже у тешку индустрију и прављење средстава за производњу. Стаљин је кренуо другим путем – путем тзв. **„мобилизационе економије“**, мада тај израз није сасвим прецизан. Он је схватио да без индустријализације земљи у најкраћем року прети слом. И успео је да спремно дочека Други светски рат. Успео је да направи и атомску бомбу. Јер, бацање атомске бомбе на Хирошиму и Нагасаки било је порука Стаљину; Јапан је био побеђен, и није се морала бацати бомба на Јапан. Стаљин је поруку схватио, па је одговорио равном мером, а СССР је произвео хидрогенску бомбу пре САД.

Да ли је могућа православна привреда? Шта нам можете рећи о делу свештеника Сергеја Булгакова, „Философија привреде“, као покушају хришћанског заснивања економије? Постоји ли руски алтернативни модел економског мишљења?

– Ви сте поменули Булгакова, али бих ја рекао да то није баш најауторитативнији аутор по том питању. Он је, нажалост, упао у софијанску јерес, а прошао је у младости снажан утицај марксизма, тако да се на његовој, иначе занимљивој, мисли не може градити алтернативни економски модел. Не треба крити да се Русија средином 19. века налазила као хипнотисана учењем Карла Маркса.

Ја сам, иначе, председник Руског економског друштва „Сергеј Шарапов“, које носи име по једном аутентичном руском православном економисти, за кога у Србији вероватно нико није чуо, што није необично, јер је он и у Русији непознат.

Могу вам рећи да о економији много ствари могу да кажу људи који у ствари нису професионални економисти зато што они нису затровани знањима која дају универзитети. Систем образовања у Русији који је настао у 19. веку је давао протестантско образовање и поглед на свет. Да не говоримо данас о нашим високошколским установама,

које немају никаквог додира са традиционалним православним погледом на свет, па и на економију. Сергеј Шарапов представља изузетак, он је подвргао сумњи све те западњачке теорије. Он је одлично схватао шта значи новац. **А новац мора бити и остати слуга, то јест средство размене**. Када новац постане средство гомилања богатства, он се **из слуге човековог претвара у његовог господара**. Да би се то остварило, мора се мењати менталитет људи. А савремена, глобалистичка економија је, између осталог, то – начин мењања свести људи који се наводе да **прихвате власт светске банократије**. Помало се грубо шалим када кажем да је најцењенији продукт савремене тржишне економије – глупак. Заиста треба изменити **духовни код човека** да би он упао у мамонитске замке, и уместо љубави, живота, вечности прихватио као најважнију вредност новац. Наш Шарапов је схватао све финансијске трикове. Обично је говорио „новац је слуга човека“.

А руски староверци? Међу њима је било много способних индустријалаца и трговаца. Колико су они обликовали алтернативну економију?

– Изгубио сам романтичне представе о староверцима. Староверство је, борећи се против званичне Цркве, било руска верзија протестантизма. Наши богати староверци су били у вези с Ротшилдима... Нису се гадиле од контакта са њима. Сава Морозов, познати индустријалац из староверачких редова, финансирао је Лењина и бољшевице. Моја жена је из једне такве трговачке породице, неки пут се вређа кад причам о староверцима, али то су чињенице.

Пошто спремате нову књигу о настанку тзв. „Бретон–Вудског споразума“, који је наметнуо долар као међународно средство плаћања, шта нам можете рећи о томе?

– Кад су финансије у питању, може се разговарати на два плана, или на метафизичком, који је основни, или на плану конкретних економских детаља, јер кад су финансије у питању, **„ђаво се крије у ситницама“**. Сад, дакле, прелазимо на „професионални“ ниво приче. Када је Рузвелт дошао на власт, усред велике економске кризе, први указ који је издао био је Указ о конфискацији злата. Он је злато прво одузео од физичких лица, а затим и од банака. То је корак који се на први поглед не може разумети. Многи у свету су питали Рузвелта какав је смисао таквог његовог поступка. Он није дао никакав конкретан одговор јер је био само **играчка у рукама господара новца**. То злато које је било у оквиру **„Федералних резерви“** прешло је у надлежност Министарства финансија.

Зашто је таква манипулација била неопходна? То је уобичајени метод којим делују преваранти из света финансија. Да би се америчко злато умножило, да би га прогласили да га има два пута више него што га заиста има, повукли су **реално злато из банака, али су им оставили златне сертификате који доказују да га тобож баш толико имају**. Пошто нису могли да штампају новац без златне подлоге, они су обезбедили штампање новца кроз такозване златне сертификате. Министарство финансија је, пак, своје

злато обезбедило позлаћивањем металних полуга. Тако се спремао терен за Бретон Вудс.

Бретонвудска конференција је била међудржавна, то су биле делегација влада. САД су рекле да оне обезбеђују универзалну светску златну подлогу за долар као средство међународне размене и плаћања. Конференцијом је, иначе, председавао министар финансија САД, Хенри Моргантау, а шеф америчке делегације је био Хенри Вајт. **Да су САД на конференцији гарантовале златну подлогу долара на основу злата које се налазило у благајни „Банке федералних резерви”** (за коју знамо да није државна америчка банка, него приватна, с правом штампања долара), „банкстери” то никад не би дозволили. То јест, никад не би дозволили да златна подлога долара буде формирана на реалном злату које држи приватна „Банка федералних резерви”.

За мене је запрепашћујуће да је десет година пре Бретонвудске конференције спроведена таква манипулација у САД која је припремила терен за будућу светску обману. **То се уклапа у тему којом се бавим „Финансијско–економски узроци Другог светског рата”.** Амерички долар морао је да се учврсти на Олимпу међународних финансија. Испоставља се да су за десет година они припремили све што им је било неопходно. То није никаква теорија завере. То је једноставно цинични хладни рачун ових превараната из света финансија. На скупу у Бретон Вудсу се нису нашли глупи људи, него они који су схватили шта се дешава. **Американци су свима завртали руке и они су на крају морали да пристану на систем који је важио наредних тридесет година.** А зашто су делегације разних држава гласале тако како су гласале? **Јер су сви очекивали да ће на основу гласања за бретонвудски систем добити америчке кредите и позајмице.** Залетели су се на виртуалност звану долар као ноћне лептирице на пламен на коме сагоре.

Многима је било јасно да бретонвудски систем не може дуго да опстане. Људи су већ крајем 1944. године знали да је то један краткотрајни систем.

Да ли је бретонвудски систем срушен кад је донета одлука да папирни долар нема покриће у злату 70-их година?

– Показало се да зеленог папира има много више него злата које може да обезбеђује подлогу. То је било јасно од самог почетка. Сви су пристали да долар буде светско средство плаћања. Али да би он могао да постане светска валута, требало је да се формира светски економски систем. Да би се то постигло, Америка је морала да жртвује сопствену привреду. Долар је банкнота, то је обвезница, то је договор и сведочанство. **Да би долар постао светско економско средство, у Америци мора да постоји дефицит.** То јест, мора да се уруши америчка привреда. **Амерички изолационисти и родољуби одмах су схватили да Америку воде на клање, да је принесу на жртву, ради интереса похлепних господара новца.** Много се може сазнати и извући из историје „пост-бретонвудског” развоја ствари, поготову о томе како су сламали отпор америчких родољуба. Да ли знате да је оно што је потписано у Бретон Вудсу

амерички конгрес дуго одбијао да ратификује? Треба се сетити америчког председника Џона Кенедија. Када је Кенеди дошао на власт и схватио шта се дешава, он се запрепастио. На његове очи дешавала се деиндустријализација Америке, зарад угађања вољи Волстрита, чији је циљ, као и увек, био само један – профит, профит, профит! Управо у доба Кенедија почео је распад америчког система универзитетског образовања, које више није било потребно банкстерским плачкашима. Кенеди је покушао да заустави одлив капитала из САД да би се развијала америчка индустрија. Али господари новца су били за либерализацију извоза капитала. **Кенеди је убијен у доба сукоба између изолациониста који су се борили за амерички интерес, и господара новца који су били глобалисти.** Не заборавимо: **„Банка федералних резерви” не само да је приватна, него многи њени акционари нису ни амерички држављани.** Они су, нажалост, однели победу у рату против изолациониста.

Господине Катасонов, нико нормалан то не жели, али, по свему судећи, свет тоне у трећи светски рат. Ви сматрате, и у својим текстовима и књигама то доказујете, да иза огромне кризе која се надвила над човечанством стоје тзв. „банкстери”. Можете ли нам рећи нешто више о томе?

– Да су ратови корисни за крупни капитал, познато је свима. И ту се не ради само о профиту и екстрапрофиту компанија које испоручују оружје, војну технику, војне потрештине и сл. Интереси компанија војно–индустријског комплекса – само су „врх леденог брега”. Понекад, сећајући се Лењина, причају да капиталисти изазивају ратове како би извршили поделу и прерасподелу светских тржишта и сировинских извора. Тај мотив почињања ратова је све до сада актуелан. Дobar пример је тињајућа ватра рата на Блиском и Средњем истоку око гигантских резерви „црног злата”. Међутим, ни то није целокупна истина о ратовима. **Увек су банкарски били ти, а и сада су, који су од ратова добијали главне „дивиденде”.** У условима припрема и вођења ратова нагло расте потражња за кредитима, новац постаје скуп. **Стране које се сукобљавају спремне су на све услове лихвара само да би добиле новац и помоћу њега обезбедиле победу у рату.** У ратним условима банке често кредитирају владе **обе зарађене стране**. При том се чини све могуће како би се „нерешена ситуација” задржала што дуже, јер то представља начин да се ратним владама учини што више „финансијских услуга”.

Ситуација која данас влада у банкарском сектору светске економије може да се окарактерише једном речју: криза. При том се ради не само и не толико о опасности од масовног банкротирања банака. Пре свега се ради о томе да банке престају да зарађују на операцијама кредитирања. Као резултат интензивног рада „машина за штампање” (пре свега Федералног система резерви САД и Европске централне банке) у свету се појавило читаво море пара, кредити су постали врло јефтини, скоро бесплатни. То лепо доказују дисконтне стопе највећих светских банака, које се приближавају нули. У Јапану се у њиховој централној банци оне већ више од деценије налазе близу нуле. Банкарско–кредит–

Економија борбе...

ни систем који су зеленаши градили много векова, почетком 21. века потпуно је исцрпео своје могућности.

Данас се комплетан такозвани ефикасни банкарски бизнис усредредио у малој групи гигантских банака које су блиске машини за штампање новца ФСР САД. То су банке типа „Голдман Сакс“, „Сити, Џи-Пи Морган“, „Берклајз“, „Дојче банк“ и сл. Оне настављају да сваке године згрђу добит која се мери у милијардама. Међутим, то најчешће нису камате на кредите, већ приход од инвестиционих операција. Говорећи једноставније, *приход од куповине свемогућих актива у различитим деловима света*. Да би се зарадило на инвестицијама – банкама је потребна актива. Понуда актива се обезбеђује преко *непрекидних приватизација државне својине у различитим деловима света*. Један од најважнијих циљева такозване „глобализације“ је у томе да се контрола свих светских природних и произведених богатстава човечанства *преда на контролу такозваној светској финансијској елити*. Ту спадају рудна богатства, земљиште, индустријска предузећа, транспортна и друга економска инфраструктура, и сл.

У инвестиционим банкама, блиским Федералном систему резерви, дошло је до проблема. Апетити инвестиционих банака се распаљују мерама какве су „квантитативне олакшице“, које су у септембру 2012. објавили Федерални систем резерви и Европска централна банка (повећање емисије новца преко откупа државних обвезница). Истовремено, због противљења многих земаља које не желе да продуже процес демонтаже државног сектора економије, ти апетити не могу у пуној мери да буду задовољени. Светска финансијска елита је, *правдајући се дужничком кризом ЕУ, покушала да уништи државну економску и социјалну инфраструктуру у Грчкој, Шпанији и низу других земаља*, али је наишла на отпор народа. У осталим деловима света је иста ситуација. Сада је јасно зашто је банкарски свет заинтересован за ратове. И то само за глобални рат. Онај део банкара који ради на тржишту кредита жели да помоћу рата обнови потражњу новца од стране оних који се боре једни против других. Други део банкара – који су се од зеленаша претворили у „инвеститоре“ – жели да помоћу војне силе добије приступ активама које су још увек својина националних држава.

Некада је у совјетским уџбеницима писало да савремени капитализам представља државно-монополистички капитализам, резултат срастања државе и монопола. У условима 21. века ми имамо посла са новим обликом капитализма – војно-банкарским капитализмом. То је *симбиоза државне војне силе и највећих светских банака*. А начин који омогућује постојање и опстанак војно-банкарског капитализма – то је *непрестани светски рат*.

Сад су Русији увели санкције. Да ли те санкције могу озбиљно да погоде руску економију?

– Руска економија је, нажалост, колонијална. Какав ће бити исход санкција, то зависи од

тога какав ће се *политички систем успоставити у Русији*. Што се тиче односа према Русији, економске санкције се већ сто година вуку као саставни део рата Запада против Русије. Кад су бољшевици дошли на власт, већ је била објављена трговинска и поморска блокада Совјетске Републике. Нећу вам детаљно причати о економским санкцијама 20-их година 20. века, тј. да није било санкција Стаљин не би извршио индустријализацију. Санкцијама је Запад помогао Совјетском Савезу да спроведе индустријализацију. Дакле, то је још један начин на који је Бог помогао Русији, наши геополитички противници су изгубили разум.

Да ли је у овом тренутку решење да Русија развија индустрију сопственом производњом?

– Ствар је у томе што наше политичко руководство није доследно. Човек увек жели у нешто да верује, па ја не могу да кажем шта ће Путин да уради. Да ли он искрено жели да сачува земљу од утицаја Запада и да изведе на пут те независности? По мом мишљењу, механизам извлачења из таквог стања је, *пре свега, духовни, у области идеја и идеологије*. Својевремено је Стаљин био обичан бољшевички разбојник, али је касније извукао земљу из заосталости и спасао злато СССР-а од западних лихвара. У совјетско време се говорило да сваки народ има владаре какве заслужује. Ако наш народ буде кренуо путем *оздрављења и опоравка духовнога*, и Путин ће се променити. Али, ако се, као пагани, будемо само уздали у Путина, то је губљење времена.

Како видите стање у Србији и шта нам саветујете, како да повратимо суверенитет?

– Веома волим Лава Тихомирова. Своју књигу „Историја као Божија промисао“ написао сам под снажним утицајем Лава Тихомирова. Пре сто година је написао књигу „Религиозни философски основи историје“. Сада издавачи издају поднаслов те књиге који гласи „Борба за Царство Божије“.

Сва историја је борба за Царство Божије, и у том кључу ћу одговорити на Ваше питање. Без обзира што је Србија мала земља, и она може да опстане, само ако Русија буде опстала. Ја мислим да Србија у том смислу нема алтернативу. Балтичке земље су потпуно спремне да се потчине Америци, они су други тип људи. Сматрам, пошто је Србија земља православних хришћана, њена *молитвена подршка Русији која ће довести до обнове Русије најбољи је начин да се помогне и самој Србији*. Морамо бити праведни. И ако је руски народ преживео многа искушења, српски народ је проживео још више. Што је јачи лек, то је већа шанса за оздрављење, и оно што се дешава и са нама, Русима, и са Србима је управо *лечење од тих заблуда*. Опет се на крају интервјуа враћам на питања метафизичко-антрополошка. Као што је рекао влади-ка Николај, ми сви *треба да се осећамо као грађани Небеског Царства*. Само ако се човек осећа као грађанин Небеског Царства, он и на земљи може да се бори да не живи у паклу.

Геополитика 80, новембар 2014.

Разговор водили: Слободан Ерић и
(Подвукла – Искра) Владимир Димитријевић

Емил Влајки:

Србија на прагу 2015. – све већи вожд у све мањој земљи

„Гавран сједне на дрво да ужива у свом комаду сира. Тек што је то лисица опазила, одмах је пожељела тај залогај. Дође дрвету и рече гаврану: „Ој, лијепа птицо, Како је диван твој глас!” Гаврану је та хвала годила. Отвори кљун, те развиче свој: „Квар, квар!” Међутим је сир пао на земљу, а лија га дочека и поједе.”

(Езоп)

Примиче се нова, 2015, у којој народ државе српске постаје све сретнији. У ствари, рекао би Жан-Жак Русо, Србија је најсретнија земља од свих земаља на свијету. Врховни србијански вожд то народу пластично и свакодневно објашњава...

„Видите, да нас ништа не може скренути с правог пута. Ни поплаве, ни празна обећања о донацијама, ни пропаст Јужног тока, ни плач-кашке приватизације, ни тајкуни, ни корупција, ни исламски сепаратисти у Санџаку, ни војвођански аутономаши, ни уништен банкарски систем, ни обиље незапослених, ни инфлација, ни било што лоше што бисте могли још замислити”. „Поврх свега”, тврди он, а поводом Косова, „Запад уопште не врши пресију на нас да ми ту самопрокламирану државу на нашем територију признамо”. А онда, успут, каже, као један од његових претходника, већ устаљену чувену реченицу: „Барем ја ништа о томе не знам”.

Његов дијалектички алтер его, министар вањских послова, додаје: „Ни Руси не врше пресију на нас”. Ђаво би га знао што би то могло значити, али ето, ни они не врше пресију.

Српска држава је, дакле, она којом више не владају тајкуни, економски је стабилна и просперитетна, суверена и гранично јасно оцртана, а служи и као фактор стабилности у региону. Барем тако тврде ММФ и Нијемци. Ови посљедњи се убише хвалећи Србију на сва уста, говорећи себи: „Кад је нисмо успјели уништити бомбама у два свјетска рата и 1999, уништит ћемо је хвалом. Како је њена елита екстремно ташта, испустит ће Косово из свог кљуна”.

Али председник републике који, за разлику од свог председника владе, зна да ће признање Републике Косова од стране Србије бити услов за улазак ове посљедње у ЕУ, види ствари позитивно. На питање зашто сада инсистира на отварању ове теме, председник је рекао да му се чини да би Србија „у року од мјесец дана постала чланица ЕУ, уколико би одлучила да призна Косово као независну државу.” (!!!) Очито је, да је председник одлучио да уђе у

Гинисову књигу рекорда, барем што се тиче разумијевања политике и политичког предвиђања.

Честиткама српском, „одлучном” путу ка ЕУ придружује се и Брисел који „поздравља” самосталност Србије која је одлучила да не наметне санкције Русији. Ипак, за сваки случај, послао је српској влади четири хиљаде страница текста гдје се јасно означава што ова може куповати и продавати баћушкама. Толико о бриселској „демократији” и софт-уцененама.

Иначе, „нема више недодирљивих”, непрекидно понавља вожд, садашњи председник владе, први међу једнакима, а кога власт, како он тврди, уопће не занима. И стварно, читава Србија је то могла јасно видјети да када је дотични, у више наврата, пролазио кроз шпалире људи, ови су га непрекидно додиривали, њега и његове министре.

У овој држави просперитетног благостања и свијетле европске будућности, неки „неодговорни” сталежи ипак штрајкују. „Ништа то није”, тврди један од министара. „Имамо ми наше штрајкбрехере који ће такве ситуације зачас средити.”

У Србији се, од недавно, откако је Република Косова ушла у Олимпијски комитет, убрзано развија индустрија политичких дронава, беспилотних летјелица. Наиме, када, убудуће, Србија буде са косовским Албанцима играла међународне утакмице у Приштини, она ће на терене пуштати те дроне обавијене српском заставом, а на којима ће писати: „Ово је Србија!” Можда упали!

И, на крају 2014, а уз све могуће честитке народу који је будистички настројени јер зна да је патња судбина која се неда избјећи, да не заборавимо најважнију ствар: Евро-атлантске интеграције. Ни о томе „нитко ништа не зна”, али, ето, као случајно, министар вањских послова Србије је ових дана био у службеној посјети остатку Украјине управо у тренутку када је Рада, скупштина те земље, изгласала закон о престанку војне неутралности и дала приједлог за улазак у НАТО. Наравно, свака сличност са будућим гласањем Србије у парламенту о том питању је намјерна.

25.12.2014.

НСПМ

За ФБР приредила Биљана Диковић
(Подвукла – Искра)

Нови 'Отпор' у Србији за спас режима у Украјини

Већ су прошли сви рокови да се Срби као нација доведу у стање једноумља. Уосталом, европска заједница се сагласила да овој слабо развијеној нацији дозволи приступ у ЕУ. Остaje само да сачекамо када ће се сменити неколико покољења Срба и нација ће се одједном наћи у просперитетном и слободном свету. Чини се да би становништво Србије требало да се радује, да учи Статут ЕУ, биографију британских краљица и да саставља маршруте одласка на одмор на азурне лагуне Малдива.

Но, Срби и даље изигравају будале и никако да схвате да је братимљење са Москвом строго забрањено у европском клубу госпoде. Само тајна група носилаца звездасто–пругастих гаћица размишља о томе како да оконча са конфузијом и колебањима у српском друштву и да га стави на прави колосек, правим путем који води у рај на земљи.

И, да би се олакшали ментални процеси звездасто–пругастих поново почињу да се у својим јазбинама мешкоље „Фридом хаус“ и „Фонд за отворено друштво“, који уз помоћ пуштања крви организују мирне револуције у неразвијеним земљама. И заиста, како би то било лепо да се на централном београдском тргу окупим неколико хиљада студената са транспарентима „Ми смо унуци Френкина Рузвелта“, „Не желимо у руску тундру“, да саграде симпатичне барикаде, да Молотовљевим коктелима запале пар владиних зграда, да организују тучу са полицијом, а потом да строго приупитају власт зашто они не послушкују глас народа.

Која власт може бити равнодушна према таквом питању? Вероватно хитно прислушкују и убрзавају корак у групи радно неспособних држава које јуре за ЕУ стандардом. Можда се чак и са Албанијом пореде. А Русију ће преварити, јер она вређа демократски режим у Кијеву и њени најамници на Донбасу пуцају по својим кућама из вишецевних ракетних бацача.

Поготово ако имамо у виду да главни борац за српску демократију – организација Канвас на челу са Срђом Поповићем – стагнира беспослена. Не сме се заборавити да је часопис Foreign Policy уврстио Поповића међу „стотину најзначајнијих савремених мислилаца“, а такви људи ни минут не смеју да лењствују, јер то представља губитак за читаво човечанство.

Да напоменемо да се велики мислиоци од нас сиротана разликују по томе што они увек знају где се налази новац. Раније се новац за „Отпор“ и CANVAS налазио у благајни специјалне америчке организације СТРАТФОР. Ако неко не зна, да кратко саопштим да се по подацима магазина Barrons Magazine, ради о Strategic Forecasting Inc. – америчкој приватној обавештајно–аналитичкој компанији. Магазин је назива „ЦИА из сенке“ и није далеко од истине. Заиста, веома удобна канцеларија – као

да није државна институција, а порађа револуције.

Дакле, како тврде недобронамерни, „савремени мислилац“ Срђа Поповић се одавно налази на јаслама те високопоштоване госпoде и међу њима има велики углед.

Из горе наведеног се јавља логичан закључак: ако српске власти никако не дефинишу вектор среће и у своје друштво не уводе једноумље, онда им СТРАТФОР мора прискочити у помоћ. Зато што методе васпитног утицаја могу бити веома различите. Госпoда користе не само обећања благодати, него и застрашивања револуцијом. Било је од стране ЕУ у изобиљу обећања Београду. То није помогло, значи долази време за застрашивање.

Наравно, полазећи од принципа хуманизма, руководиоци СТРАТФОР–а неће одмах подстицати „мислиоца века“ на крвопролиће. Даће новац за студентску тучу средњег интензитета и мало паљевине и то је засад све. Потом ће се реаговати у складу са развојем ситуације. Али ми, иако нисмо мислиоци века, ипак претпостављамо да ће они бити приморани да се уздижу до неслућених висина геостратешког мишљења и да ће учествовати у веома важним светским пословима.

Ради се о томе да нису увенчани успехом покушаји Запада да спасе кијевски режим од краха. Меркел и Оланд су допутовали у Москву да моле Путина да он заустави јуриш ополченaca. Они никако да схвате да се ДНР и ЛНР већ одавно осећају као независни субјекти међународног права, са свеопштом подршком становништва и богатим складиштима совјетског наоружања. Они сами знају шта треба да раде и у скорије време ће кренути у офанзиву, јер им је доста гранатирања њихових градова и убиства мирних становника.

Потом ће доћи до паничног бекства украјинске армије које ће прерасти у бекство украјинске владе. И баш у том моменту ће звездасто–пругасте гаћице морати да подигну Србију на јединствени порив за подршку ЕУ и НАТО пакту, за које ће распад режима Порошенка представљати њихов лични пораз. Они ће подићи цео свет да осуди Москву и ополченце у Украјини. Они ће позивати на драстичне мере. Они ће јести и земљу само да не дође до краха режима Порошенка и његових национал–социјалистичких одреда. А ко ће организовати њихову подршку у Србији, поред локалних активиста СТРАТФОР–а? Наравно, они ће се постарати да се све уради у најбољим манирима, са тучама и паљењем, па ће то бити светска класа. Можда ће чак „мислилац века“ добити прилику да постане нови вођа српске нације. Али то не зависи од њега, него од мајке–хранилице, то јест, од СТРАТФОР–а.

Печат, 8.2.2015.
(Подвукла – Искра)

Дмитриј СЕДОВ

СИРИЗА ЈЕ АНТИНЕОЛИБЕРАЛНА СТРАНКА...

Исто вреди и за Подемос, они се боре против неолибералног напада, који дави и уништава земље са периферије

Лингвиста и филозоф Ноам Чомски (86) тврди да је Европа „једна од највећих жртава лудила економске политике која из рецесије мисли изаћи штедњом”. У интервјуу за шпански СТХТ Чомски тврди да у САД више не постоји подела на демократе и републиканце у правом смислу те речи, и да су данашње демократе уствари некадашњи „умерени републиканци”. Са друге стране, републиканци су се мобилизисали како би постигли два циља: прво, уништити земљу и за све окривити демократе, тако да се могу вратити на власт, а њихов други **циљ је једноставно да служе богатима и моћнима**. У ту сврху републиканци су изашли из оквира парламентарне демократије и мобилизирали су хришћанске екстремисте кроз које сада делују и промовишу идеје средњег века. **За Чомског су грчка Сириза и шпански Подемос странке које се боре „против неолибералног напада који дави и уништава земље са периферије”**. За њега „Сириза јесте антинеолиберална странка, али она не тражи да радници контролишу индустрију”. Исто тврди и за Подемос.

Има ли још увек разлога за оптимизам?

— Па неко има иако постоје сигурно и разлози за песимизам. **Ако жели да преживи, човечанство ће морати да донесе одлуку и не заборави две велике и непосредне претње: једна је катастрофа за околину, друга је нуклеарни рат**. Билтен атомских научника, који је био главни приручник за нуклеарна и стратешка питања дуго година, објавио је познати чланак Судњи дан, којим се одређивало колико казалама на сату треба до поноћи. **Још од времена кубанске кризе сад смо најближи поноћи. Нуклеарна претња расте**. Она је увек била значајна и готово да је чудо што смо је избегли. **У овом тренутку САД троше милијарде долара за модернизацију свог нуклеарног арсенала**. Уговор о неширењу нуклеарног оружја нас тера да почнемо да уклањамо то оружје, али нико не показује знак да то жели. Ништа од тога. Русија такође наставља с тим, али у нешто мањим обиму.

Али готово нико не говори о томе.

— Не говоре многи, осим неких стратешких аналитичара, финансијских стручњака и других који су заинтересовани за та питања. **Али постоје озбиљне претње. Једна је сукоб у**

Украјини. Надам се да ће се моћи отклонити, али, гледајући позадину приче, то уопште није сигурно. Само један пример: раних 80-тих је Реганова администрација одлучила да провери руску обрану. Дакле, проведени су симулирани напади из земље и ваздуха, укључујући и нуклеарно оружје. Руси су рекли да оно што су радили није никаква вежба, него право упозорење. То је био тренутак екстремне напетости. **Реган је тада најавио план стратешке одбрамбене иницијативе, као што је Рат звезда, али аналитичари са обе стране то су тумачили као први удар. То нису били одбрамбени пројектили, него гаранције за покретање првог напада**. Сада, као што су тврдили Руси, амерички обавештајци признају да је претња била изузетно озбиљна. Уствари, недавни извјештај каже да је готово експлодирао рат.

Дакле, ми смо чудом живи?

— Вратимо се на прво питање. Оптимизам? То је увек иста прича. Без обзира на оно што се догађа у свету, увек у основи имате две опције. Можете одабрати да будете песимиста, да кажете да нема наде и напустите све напоре, чиме ћете допринети томе да се догоди најгоре. Или можете зграбити сваку наду која увек постоји и покушате да учините оно што можете. Можда сте и ви у могућности да помогнете да се избегне катастрофа или чак отворите пут бољем свету.

Променили сте језик кад вам је било 29, а затим сте покушали да промените свет. Ипак, претпостављам да је ово друго теже него прво. Је ли то вредно тога?

— Променили језик је такође врло тешко. У томе има и мало науке, аспеката савремене филозофије... Мислим да сам био део мале мањине.

Ја бих рекао да је салдо био позитиван?

— Било је успеха, не само мог већ општег противљења насиљу, рату и неједнакости. Покрет за грађанска права, у коме нисам био референтан лик, али сам био укључен као и многи други, добио је смислене циљеве иако нису сви испуњени. Ако занемаримо службену реторику, борба Мартина Лутера Кинга не завршава 1963. године његовим познатим „I Have A Dream”, што је довело до грађанских права и значајног побољшања у многим другим правима на америчком југу. Али Кинг није остао у том тренутку. Он је наставио да се бори против

Сириза је...

расизма на северу. Такође је покушао да створи покрет за сиромашне, не само за црнце него за сиромашне у целини. Убијен је у Мемфису јер је тамо подржавао штрајк. Затим је његова удовица водила марш кроз југ на свим подручјима у којима је дошло до побуне, и дошла је у Вашингтон и поставила камп. **То је био најлибералнији скуп у историји. Било му је дозвољено да остане неко време, а затим је ноћу послана полиција, уништила камп и избацила све. То је био крај покрета за борбу против сиромаштва. Данас знамо да велики део проблема није искорењен.**

Европа такође живи најмрачније доба у посљедњих 50 година.

— Било је значајних побољшања, али су онда дошле препреке, и то са неолибералним нападом на светску популацију, која је почела крајем 70-тих са Реганом и Тачеровом. **Европа је данас једна од највећих жртава те луде економске политике,** која из речесије жели да изађе штедњом. Чак и ММФ каже да то више нема смисла. **Али има смисла из тачке гледишта оних који су за демонтирање социјалне државе, слање права радника и за повећање моћи богатих и привилегованих.** Гледано на овај начин, то је њихов успех, јер је резултат био уништавање друштва.

Мислите ли да ће се ствари променити?

— Имамо врло значајан отпор неолибералном нападу, а најважнији се одвија у Јужној Америци, што је спектакуларно. Петсто година је Јужна Америка трпела доминацију западних империјалних сила. Али у посљедњих 10 или 15 година почела је да кида окове. То је врло битно. Латинска Америка је била један од највернијих савезника Вашингтона и америчке политике.

Била је „двориште“...

— Али је престала да буде. Не у потпуности, али први пут у пола миленијума земље се крећу према интеграцији, што је услов за независност. Они су се одвојили од прошлости и почели да буду скупа. Резултат тога је да је Америка изгубила своје војне базе у Латинској Америци, а последња је затворена у Еквадору. Још један упечатљив пример је оно што се догађа на континенталним конференцијама. Последња је одржана у Колумбији, где се није могла направити заједничка декларација, и то зато што су се све земље успротивиле САД и Канади. То је било незамисливо у прошлости.

Гвантанамо ипак постоји. Мислите ли да ће Куба покушати да врати ту базу у разговори-ма у Хавани?

— Сигуран сам да ће покушати, али сум-

њам да ће САД то прихватити.

Читао сам недавно ваш текст у коме кажете да је Обама конзервативни либерал, умерени републиканац, а да је Никсонова влада била највећа левичарска управа у историји.

— Никсон је био добар момак. Данас су се стандарди променили. Сада се Никсон чини као левичар, а Ајзенхауер радикално запаљив. Ајзенхауер је на крају рекао да они који подржавају лудило од закона о Њудилу не могу бити дио америчког политичког система. Сад је све то прошлост.

Обама није левичар?

— Термин левица се у САД сада користи за умерени центар јер се спектар променио. Стари виц каже да је Америка земља једне странке са две фракције (демократе и републиканци). То је био врло успешан модел који се потрошио. Сад је у земљи једна странка и само једна фракција: умерени републиканци. То је једина игра. Демократе су сличне ономе што су некад били умерени републиканци. Друга страна, републиканци, преселили су се из тог оквира. Он су одустали да глуме парламентарну странку. Један од најугледнијих вођа конзервативне мисли Норман Орнстајн описао је републиканце као радикалне бунтовнике који не желе да учествују у парламентарној политици.

Гдје су ту неоконзервативци?

— Мобилисани су како би се постигла два циља: прво, да се уништи земља и за све окриве демократе, тако да се они могу вратити на власт. Њихов други циљ је да једноставно служе бога-тим и моћним. Али, како се не може направити тај политички програм, направили су разумну ствар: они су мобилисали велике делове становништва који су увек били ту, али нису били организовани као политичка снага. Једна од тих група су евангелски хришћани, који чине велики део становништва. Ево новог шефа сенатског Одбора за заштиту околине Џејмса Инхофеа, који каже: „Арогантно је рећи да људи могу учинити ишта против Божје воље, па и климатских промена“. То је предпотопни језик... Примитивна племена имају више критерије. Али то је суштина евангелских републиканаца, хришћанске екстремистичке базе. Други део су уплашени људи. САД су сад врло мешовито друштво, а бела популација постаје мањина. Тако да великом делу становништва одређене групе политичара кажу: „Пљачка се наша земља!“ То је начин да се каже да има превише тамних, односно Латиноамериканаца.

А муслимани?

— Не, Латиноси су сада главни извор страха.

(Крај на стр. 24)

АТИНА: ИЛИ БАНКРОТ ИЛИ ДРАХМА

Атина и Европска унија вагају, свака са своје стране, будућност Грчке. Повратак старе валуте значио би још тежу отплату ино-дуга

ГРЧКИ банкрот коштао би немачку државу 80 милијарди евра, срачунали су економисти. Поређење са германским месечним извозом који се, у просеку, креће око ове суме, могло би да донесе закључак да би, за само тридесетак дана, Немачка „закрпила” рупу у државној каси.

Насупрот томе, „излазак из еврозоне је бесплатан, не кошта ништа”, написао је недавно председник немачког Ифо-института Ханс-Вернер Зин за недељник „Виртшафтсвохе”. Зин додаје да „Грчка може да спроведе девалвацију само ако напусти еврозону и тако постане конкурентна да би уопште могла да отплати део дугова.”

На коју ће се страну нагнути језичак на ваги? Банкрот, или напуштање зоне евра и повратак драхми?

Према писању медијске куће „Дојче веле”, савезна влада у Берлину евентуални грчки излазак из монетарне уније сматра „подношљивим”, пре свега зато што су друге земље у кризи, попут Шпаније, Португалије и Ирске на путу опоравка. Осим тога, ЕУ и Европска централна банка, донеле су мере којима би требало да се спречи ширење грчке кризе на друге чланице еврозоне, међу којима је Европски стабилизациони механизам ЕСМ – фонд тежак 500 милијарди евра из којег се, у случају нужде, може помоћи земљама које се суочавају с проблемима.

Европска централна банка притекла је ових дана у помоћ Атини: повећала је обим Хитног фонда за очување ликвидности (ЕЛА) за пет милијарди евра. Тиме је централној банци Грчке омогућено да домаћим банкама додели средства у износу до 65 милијарди евра.

Без обзира на све ово, **уколико следећи састанак министара финансија еврозоне у понедељак, 16. фебруара буде пропао, вероватноћа да ће Грчка банкрутирати и напустити еврозону, осетно би се повећао са садашњих 25 одсто, процењују аналитичари.**

Чим буде почела да се назире могућност да Грчка више не може да отплаћује дуг, државне обвезнице у власништву грчке банке постаће безвредне. Тада би Европска централна банка заврнула славину преко које су до сада цурили кредити, јер јој није дозвољено да одржава на животу несолвентан банкарски систем. Грчка би се тако, без евроликвидности, нашла на „сувом” и тако фактички изашла из монетарне уније – упозорава Јерг Кремер, главни економиста немачке Комерцбанке.

Грчка би могла да покуша да врати драхму. Многи стручњаци управо у томе, као и драстичној девалвацији од отприлике 50 одсто вредности драхме, виде најбољу могућност за поновно успостављање грчке конкурентности. Путовања у Грчку постала би много повољнија, што би ојачало туристичку привреду, веома важну за ову земљу. Јефтинији грчки извозни производи, били би замајац за домаћу привреду.

Нова драхма „родила” би се с великом маном, упозорава „Дојче веле”. Јер, грчки дугови би и даље постојали, али у еврима. Због девалвације поново уведене драхме, преузети дугови би драстично порасли. Додатна опасност била би што би Грци „почистили” своје рачуне у домаћим банкама како би стабилне евре заштитили од конверзије у слабашне драхме. То би могло да уништи националне банке и доведе до колапса свих токова новца на Егеју.

ПРИВРЕДНИ РАСТ У ЕВРОЗОНИ

СНАЖАН раст немачке привреде убрзао је раст привреда земаља еврозоне у последњем кварталу прошле године, показују подаци статистичке агенције ЕУ Еуростат.

Мада је раст тек незнатно већи од предвиђених 0,2 одсто, показује позитиван тренд. Немачка и Шпанија су забележиле привредни раст од 0,7 одсто у последњем кварталу прошле године, док је раст француске привреде био на нивоу од 0,1 одсто. Грчка је, логично, забележила пад од 0,2 одсто после три квартала привредног раста.

Новости, 15.2.2015.
(Подвукла – Искра)

И. СТАНОЈЕВИЋ

Сириза је... (са стр. 22)

Национални мит увек функционише и плаши инвазијом „инфериорних” народа.

— У колективној свести смо сада на месту где је наша англо–митолошка баштина не само угрожена него се стиче утисак да нам ти странци преузимају земљу. Политика која се темељи на заблудама је основ за политичку мобилизацију.

Европа има сличан пут.

— **Лудост је да Тројка доноси одлуке у Европи.** То се с људског становишта може описати као сумануто, **али с политичког они нису у заблуди и све ће им ићи супер. Они су богатији и моћнији него икад, а уништавају непријатеља – општу популацију.**

Аки Каурисмаки, фински редатељ, назива то садистичким капитализмом.

— **То да је капитализам инхерентно садистички заправо је признао Адам Смит кад му је дао слободне руке и ослободио од спољних ограничења његову садистичку природу. Шта је капитализам? Повећати свој профит на рачун остатка света.** Познати нобеловац и економиста Џејмс М. Бјукенен је једном рекао да је идеал сваког људског бића да буде господар, а остатак света да буде његов роб. Са стајалишта неокласичне економије, зашто не? То је идеално.

Један свет без права и одговорности?

Свет без правила, где јаки чине оно што желе, а где неким чудом све иде савршено. Занимљиво је видјети шта је Адам Смит објаснио познатом фразом „невидљиве руке”, која се данас користи. Сада видимо да, **кад капитал нема ограничења, посебно кад је немају финансијска тржишта, тад све експлодира.** То је оно са чиме се Европа суочава данас.

Изненађујуће је да 25 година после пада Берлинског зида Сириза, левичарска странка, осваја изборе у Европи. Као да је политика Тројке наишла на правог непријатеља.

— Ја не мислим тако. Једноставно, постоје многи митови о непријатељу. Русија је даље од социјализма него што су данас САД. Бољшевичка револуција била је велики неуспех социјализма јер је изазвала аутократску тиранију, у којој су радници, које је Лењин назвао пролетерском војском, били под контролом вође који није имао везе са социјализмом.

Сириза онда клатно историје вуче уназад?

— Према постојећем обрасцу, Сириза је левичарска странка, али њен програм то није. **То је антинеолиберална странка и не захтева од**

радника да контролишу индустрију.

Наравно, није револуционарна...

— **Није ни традиционално социјалистичка. Ово није критика, мислим да је то позитивно. А исто вреди и за Подемос. Они се боре против неолибералног напада, који дави и уништава земље са периферије.**

Разговарајмо о медијима. Оштро сте критиковали The New York Times The New Yorker у два последња чланака. Пад традиционалних новина има везе, како кажу уредници, са интернетом?

— Писао сам о The New York Times-у The New Yorker-у јер оно што ме занима јесте где је та либерална граница. Други опет радије осуђују Fox, што је смешно. Оно што је занимљиво су интелектуални часописи јер успостављају спољне границе прихватљиве критике. Они су нека врста чувара. Они кажу: „Можете доћи овдје, али не још”, и све то чине из партикуларног интереса. **Са доктринарне тачке гледишта, не мислим да су се новине промениле. Њих одавно штите државне структуре. Рушење демократије у Гватемали добило је снажну подршку медија. Догађаји у Ирану 1953. године су увелико подржани. Вијетнамски рат имао је једнако велику подршку у свим временима. Заправо, једина замерка медија рату у Вијетнаму је да није успео.** Кад Обаму описују као „великог моралног јунака који се противио инвазији на Ирак”, што штампа пише? **Он је само рекао да је рат био грешка, наравно, зато што није успео.** Да је добро завршио, то би било идеално.

Дакле, медији су „чувари моћи”, а не демократије?

— Новине доживљавају озбиљан пад, али мислим да је то у основи због рада на тржишту оглашавања. **Главни медији су велики посао, а живе углавном од оглашавања, а, кад се њихов извор капитала распрши, онда су у паду.** Ако узмемо за пример Бостон Глобе, што су биле добре новине, једне од најбољих у земљи, сад у њима нема независних вести. Исто се догађа у остатку земље. **Ту је доктринарни став у којме, ако не зарадите довољно новца – пропадасте.**

Није ли чудно да медији и даље бране модел који их води у пропаст?

— **Доктринарно је стајалиште не само у САД да се медији бране. Овде моћ имају пословни људи и држава, али ипак постоје изузеци.** The Wall Street Journal, водећи пословни лист, објавио је велику причу о корпоративним злочинима. Срећом, нисмо у фашистичкој држави.

Стандард, 12.2.2015.
(Подвукла – Искра)

Разговарао МИГЕЛ МОРА

Вучић спрема још један поклон Американцима:

Да ли се смедеревска Железара поново продаје старим пљачкашима?

Повратак на место злочина

Америчка компанија Есмарк, чији су оснивачи бивши директори и менаџери компаније US Steel Serbia, која је већ једном опљачкала Железару у Смедереву (уз помоћ тадашњих власнодржаца), сада поново хоће да преузме ову, за Србију стратешки веома важну компанију. Сада то раде уз помоћ Александра Вучића и буџета Републике Србије.

Дана 12. јануара 2015. године, на седници Комисије за спровођење модела стратешког партнерства у поступку приватизације Железаре у Смедереву, Влада Републике Србије прихватила је понуду компаније "Есмарк Јуроп Б. В." регистроване у Амстердаму (Холандија). Три дана раније, у Влади Србије су биле отворене три пристигле понуде на расписани тендер за продају смедеревске Железаре. Један понуђач је био непотписан. Други је био потписан именом непознатог адвоката, а трећа понуда је била од компаније Есмарк. Прве две понуде су одмах проглашене "невалидним". **Било је више него очигледно да се ради о лошој представи за јавност. Све је смишљено како би Есмарк група лако дошла у посед Железаре, па је проглашена победником на тендеру.**

Истог момента, сва Вучићева пропаганда је кренула у масовно обмањивање јавности, ширећи вести о томе да је продаја Железаре Смедерево америчкој компанији Есмарк, већ решено питање. Нико у том тренутку још није знао (осим Александра Вучића и његових најближих сарадника), да су власници Есмарка, заправо бивши директори компаније US Steel Serbia који су похарали и опљачкали Железару у Смедереву, а све њихове дугове, након одласка из Србије, платили су грађани (и још увек плаћају).

Есмарк група, заправо бивши директори US Steel Serbia сада су се појавили "пресвучени" у купце за рачун своје нове фирме, и траже поново да их држава Србија финансира.

Оснивач и први човек Есмарк стил групе Џејмс Бушар (познат опет по својој улози у US Steel, где је био финансијски директор) је на самом почетку преговора са Вучићевом владом одмах слагао рекавши да ће у српску челичану уложити 400 милиона долара у наредних неколико година (није прецизирао колико је то година и чији ће новац уложити, а већ је бацио око на српски буџет!), као и да **неће бити отпуштања** (мада добро зна да неће моћи свих 5.000 радника да плаћају,

него рачунају да ће и то бити из српског буџета).

Али, како то обично бива код неких домаћих превараната, убрзо се једном неспретном изјавом "оклизнуо" министар привреде Жељко Сertiћ, који је признао да је на релацији Влада Србије – Есмарк, "дошло до застоја у преговорима" око куповине Железаре Смедерево.

Кључни разлог је био покушај Есмарка да добије више новца него што се у првом тренутку рачунало међу Вучићевим "стручњацима". Наиме, његови "преговарачи" су олако схватили да су са америчком компанијом постигла много чвршћи договор, сматрајући да је Вођа већ прецизирао услове, много пре него што је расписан тендер.

Ипак, међу добро обавештенима, знало се да Европска унија неће тако лако дозволити склапање овог аранжмана, јер он подразумева да Србија обезбеди помоћ Есмарку, што се не уклапа у европска правила.

Вучић је онда хитно тражио од администрације у Бриселу да му да сагласност на план реструктурирања Железаре и бизнис план америчке компаније Есмарк, како би Србија била у могућности да финансијски помаже овој компанији. Сагласност није добио, нити је извесно да ће је добити.

Истина је застрашујућа: Влада Србија се обавезала да преузме дугове Железаре који износе 520 милиона евра, као и да ће учествовати у докапитализацији са преко 200 милиона евра, али америчкој компанији Есмарк ни то није било довољно.

Ова лихварска корпорација одмах је ставила на сто проблем што Србија нема своју коксару и нема железну руду, а тај аргумент користи како би појачала своје финансијске захтеве од Владе Србије. Циљ је да Есмарк добије Железару без иједног уложеног долара!

Велики баук са којим се суочава Србија је и нови кредитни аранжман са ММФ-ом. На њега ће пресудно утицати проблем петрохемијског комплекса, који је немогуће разрешити.

Такође, ту је и ЕУ која се противи оваквој продаји Железаре. Никома у српској влади није пало на памет да тражи од Есмарка додатне доказе о финансијској способности, мада је у условима за пролазак на тендеру јасно писало да понуђач мора да има одређена средства којима ће гарантовати цео пројекат.

Да ли се...

Есмарк је, наравно, спреман да искористи ситуацију, јер Вучићу гори под ногама. До 31. јануара је предвиђено потписивање уговора између Владе Србије и Есмарка. Он се спрема да из џепова грађана плати Есмарку знатно више него што је ова компанија била спремна да уложи кад се пријавила на тендер.

Грађани Србије, заправо и не знају шта је нуђено Есмарку. Може се догодити да се Есмарк и појави и као купац, али под неким обећањима великих субвенција где би Србија као партнер са 20 одсто удела у власништву, покривала све расходе. Прецизније речено, да Вучић поклони Железару Американцима. Али тај његов план је већ препознат у Европској унији и Брисел ће га спречити.

Упућени у овај скандал тврде да је од почетка било јасно да Есмарк неће купити Железару и да Србија мора направити огромне уступке да би се неко упустио у авантуру да поправља њене капацитете и да финансира пола милијарде евра да би почела да послује. Истина, Вучић чини све да им удовољи, али...

Докле иде његова кратковида пропаганда о "успешним аранжманима", говори и податак да су сви медији одмах потрчали да објаве како ће од посла са Есмарком и продаје Железаре, у 2015. години бити повећан БДП!

То је Вучићев начин да краткорочно створи лажну еуфорију. Тако је планирао и буџет за прошлу годину од арапских милијарди и "Београда на води", мада је свакоме јасно да је у питању превара гигантских размера.

Вучић се више не позива на своје "саветнике", Франка Фратинија, Алфреда Гузенбауера, Доминика Штрос Кана... И они су се измакли, видевши овако сулудог императора и његову државничку авантуру, иза које чак ни хохштапери великог калибра не смеју да стану.

Све његове невероватне бајке о "великим пријатељима Србије", његовим "личним пријатељима" и "пријатељима његових пријатеља", данас су покопане. Од посете Герхарда Шредера, бившег немачког канцелара (коме је приредио скандал у кафани), па све до "ноћења" шеика из Емирата, Ел Зајеба, у Јајинцима, Вучић је низао велика обећања, да ће његови "интимуси" решити све српске проблеме.

У случају Железаре у Смедереву, уместо планиране пљачке буџета и улагања у Есмарк, Србија би могла да отвори најмање 200.000 нових радних места у домаћем аграру и да постане један од највећих извозника хране у Европи. Али, то велеиздајничкој идеји Вучићеве владавине не пада на памет.

Железара у Смедереву први пут је продата 2003. године када је за 23 милиона долара купила америчка компанија "US Steel" преко своје европске ћерке-фирме. Амерички власници су каснијом продајом некретнина (између осталог продат је и фудбалски стадион за преко 20 милиона евра) вишеструко више новца повратили, него што су уложили.

Америчка влада је, затим, Србији наметнула програм разоружања којим је било утврђено да се вишак борбене механизације, боље речено скоро сва борбена техника, има уништити и то претапањем у некој Железари. Подразумевало се да ће то бити Железара у Смедереву чији су амерички власници тако од српске државе на поклон добили хиљаде тона челика.

Пошто су претопили све што су могли за цабе да добију и Железару задужили за преко пола милијарде евра, Американци су је "великодушно" продали Републици Србији за само један долар. Преузимајући Железару Србија је преузела и њене дугове и то: 260 милиона евра према банкама, 120 милиона евра према добављачима и 145 милиона евра за сировине! Дакле, преко пола милијарде евра!

Више од две трећине, односи се на пословање са повезаним лицима из корпорације. Тачније, ово предузеће се задуживало код самог себе, а грађани Србије то сада морају да плате.

Појавом истих директора из US Steel Serbia, који су сада на челу компаније Есмарк, и њиховим дрским захтевима да Србија уложи још толико како би их "одобровољила" да поново купе оно што су опљачкали, свакој нормалној влади би био сигнал да одмах прекине контакт са њима. Али, не и овој Вучићевој, која је спремна да распрода оно што је још остало од Србије.

Од преузимања Железаре, након одласка US Steel-а, држава је у њу годишње морала да улаже око 100 милиона евра, што је грађане укупно коштало додатних 300 милиона евра на већ поменутих пола милијарде за отплату ранијих дугова.

Такође, приликом продаје тадашњег "Сартида" Ју Ес Стил-у, Србија је на себе преузела и плаћање његових дугова. Све заједно, две приватизације смедеревског гиганта пореске обвезнике Србије су коштале око две милијарде евра.

Али, ту још увек није крај.

Иако се из Владе тврди како су тендерски услови били веома јасни и да је победник, америчка компанија Есмарк, дала добру понуду, чињенице говоре да ће Србија преузети отплату свих дугова насталих и пре приватизације, а у то спадају чак и дугови некадашњег "Сартида" који највећим делом ни до данас нису отплаћени.

(Крај на стр. 28/2)

Украјину у садашњим границама не може спасити чак ни Путин

АНАЛИЗА У МОСКВИ: ШТА ЋЕ ДАЉЕ БИТИ СА УКРАЈИНОМ И НОВОРОСИЈОМ?

Шта ће бити са Донбасом? Оно на шта смо их наговорили 11. фебруара у Минску је њихов последњи уступак. Они ништа не верују Кијеву. Двапут им нисмо дозволили да узму Мариупол, иако је он, вероватно, више потребан нама него њима – био би отворен пут ка Криму

Шта могу устаници? Могу да до лета потпуно очисте Доњецку и Луганску област до административних граница. Ако главни шеф јавно макар алудира на то – до јесени ће доћи до леве обале Дњепра

Без наше помоћи јер ће се Харков и Запорожје сами побунити, што ће донекле отежати ситуацију на међународном плану, али ће тада већ бити немогуће да се зауставе. Чак и ако Кијев затражи директну војну подршку НАТО, а алијанса одлучи да у Украјину пошаље неке трупе. То ће само додатно подстаћи устанике. А побуниће се још и Одеса

Не знам да ли смо ми замислили да заузмемо Кијев. То нам није потребно, мада је, наравно, права штета што су тај град упрљали и оскрнавили

Кијев – то је питање за 2016. годину. Највероватније ће и у њему доћи до побуне. Могуће је да ће тај град морати да буде подељен, као Берлин у своје време. Можда ће и онима са запада Украјине неки „комад“ главног града морати да се остави. Иначе, Украјина ће се распасти на пет делова и завладаће потпуни хаос

Пише: Виталиј ТРЕТЈАКОВ, главни уредник часописа „Политичка класа“

У ЈЕДНОМ московском кабинету јуче је обављена (или ми се причинило?) оперативна SWOT анализа резултата преговора Минск–2 и развоја догађаја у Украјини и око ње у блиској будућности.

Наводим део стенограма једног разговора, чији сам, готово случајни, сведок био. Не наводим ко су учесници дискусије и коме припадају одређене реплике, јер није важно то, већ сам садржај анализе. Ако сте упознати са документима са преговора у Минску, разумећете о чему се у сваком конкретном случају ради.

Молим вас, што краће: како оцењујете резултате преговора?

– Новоросија није продата, али је Петја (Порошенко – В. Т.) спасен. Тачније, дата му је још једна шанса. Надам се, последња. Ако успе да је искористи, преживеће још пола године, или чак годину.

Да ли је било могуће „дотући“ га те ноћи?

– Не. Он би онда одмах тражио политички азил код нас. А шта ће нам? Мада, чини се да је одступио чак и више него што су му Американци дозволили. Контрола границе – тек после локалних избора, а Џозеф Бајден је тражио да то буде истовремено са повлачењем тешког наоружања.

– И Оланду и Меркеловој смо помогли – у Брисел су се вратили практично као победници, мада, треба им одати признање – нису јавно прогласили своју победу.

Шта то конкретно даје Порошенку?

– Да сачува власт (највероватније, Американци за сада неће дати команду Александру Турчинову и Арсенију Јаценуку да га свргну). Па, и ММФ сада има формално право да да Кијеву 17 милијарди кредита. А Меркел нас је молила да им у томе помогнемо.

Шта ће Украјинци урадити с тим милијардама?

– Пола ће покрасти, пола ће искористити за рат.

Да ли ће ватра бити стварно прекинута од поноћи 15. фебруара?

– Устаници ће је сигурно прекинути. Украјинци ће исто прекинути, мада, сигурно, не потпуно. Десни сектор ће обавезно провоцирати устанике. Ми за сада не знамо како ће Порошенко бити дочекан у Кијеву. Ако му Американци не дају команду да одмах крши договорено, а вероватно неће одмах (осим ако буду хтели да од Оланда и Меркелове направе будале), примирја ће бити.

А дебаљцевски џеп?

– Одатле ће, несумњиво, покушавати да се извуку силом. Али, не треба искључити ни могућност да ће почети масовна предаја оних који су у џепу.

Да ли ће бити повлачења тешког наоружања и ракетно-артиљеријских система?

– Устаници неће повући главне снаге док не виде да се повлаче Украјинци. А ови ће, као и увек, да врдају и обмањују. Снимиће камером како повлаче пар хаубица и тврдиће да су повукли све. То је, углавном, оно најважније што ће се догађати наредних дана. Одмах ће Украјинци почети да обмањују или ће се „мало помучити“.

Коме ми сада можемо тамо да верујемо?

– Као и пре, никоме. Иако Порошенко тврди да је натерао Москву да „уступи све што може, па чак и више од тога“, веома је забринут. Плаши се Турчинова и Јарошевих људи. Они ће му сигурно све сручити у лице у четири ока. Фактички ће га оптужити за издају. А какве он аргументе има? Само два: Вашингтон ме подржава, и обезбедио сам добијање кредита – до лета нећемо пропасти. И друго, он не може одмах да превари Меркелову и Оланда.

– Да, обмањиваће где год могу. Њему ни Американци више не верују. Мислим да су му директно рекли – ако до краја лета не угушиш Донбас и не покушаш да удариш, макар симболично, на границу са Кримом, мењаћемо те. Јер, Кијев не сме да да стварну аутономију Донбасу.

А шта је са Донбасом?

Анализа у Москви...

– Оно на шта смо их наговорили 11. фебруара у Минску је њихов последњи уступак. Они ништа не верују Кијеву. Двапут им нисмо дозволили да узму Мариупол, иако је он, вероватно, више потребан нама него њима – био би отворен пут ка Криму.

Шта могу устаници?

– Да до лета потпуно очисте Доњецку и Луганску област до административних граница. Ако главни шеф јавно макар алудира на то – до јесени ће доћи до леве обале Дњепра.

Без наше помоћи?

– Наравно. Харков и Запорожје ће се сами побунити, што ће донекле отежати ситуацију на међународном плану, али ће тада већ бити немогуће да се зауставе. Чак и ако Кијев затражи директну војну подршку НАТО, а алијанса одлучи да у Украјину пошаље неке трупе. То ће само додатно подстаћи устанике. А побуниће се још и Одеса.

Постоји ли шанса да се Украјина – са Порошенком или без њега – одржи у границама из 1991. године, али без Крима?

– За то не постоје ни најмање шансе.

Значи ли то да је распад Украјине неизбежан?

– Управо тако. Распад је неизбежан 99:1. Ни ми не можемо више одржавати целовитост Украјине.

Схватају ли то Меркелова и Оланд?

– Сада већ да. Њих сада – пошто Порошенко више не верују – брину само два питања. Брине их судбина Кијева и шта ако Русија призна независност Новоросије.

У каквом смислу их узбуђује и брине Кијев?

– Не знам да ли смо ми замислили да заузмемо Кијев. То нам није потребно, мада је, наравно, права штета што су тај град упрљали и оскрнавили. Кијев – то је питање за 2016. годину. Највероватније ће и у њему доћи до побуне. Могуће је да ће тај град морати да буде подељен, као Берлин у своје време. Можда ће и онима са запада Украјине неки „комад“ главног града морати да се остави. Иначе, Украјина ће се распасти на пет делова и завладаће потпуни хаос.

А шта ће бити са признањем независности Новоросије?

– За то се треба припремати. Вероватно до краја лета можемо са тим још отезати уколико развој догађаја буде повољан: ако Порошенко власт не изгуби, ако успе да пригуши бандеровски нацизам, ако званично објави ванблоковски статус Украјине, ако не опљачкају средства од добијених кредита... Али, за то су мале шансе. За то ће на јесен одлука о признању морати да се доноси.

Можемо ли ми спасити Украјину у њеним садашњим границама?

– Чак ни Путин није за то способан. Ни он није Господ Бог. И Богу је тешко да спречи лудака да направи дар-мар у душевној болници, поготово ако су чувари болнице такође лудаци.

15.2.2015.

Факти

Да ли се... (са стр. 26)

Настављајући да обмањује за рачун свога премијера, министар привреде Жељко Сертић је одједном "окренуо ћурак" па је обавестио јавност како даљих државних субвенција и улагања у Железару неће бити и да се са Есмарком преговара још једино око неких детаља, као што је бизнис план. Демантујући себе, Сертић је, међутим, рекао како ће на крају Европска унија одобравати бизнис план око кога се договоре (ако се договоре) Есмарк (власник 80,1 одсто акција) и Република Србија (власник 19,9 одсто акција).

Оно што Сертић није појаснио, јесте питање од када се то ЕУ меша у бизнис планове приватних предузећа? Очигледно је да се кроз "бизнис план" у ствари провлачи даље инвестирање Србије у смедеревску Железару.

Пошто је Србија већ презадужена, а и оваква врста "инвестиције" се у Европи може сматрати стварањем нелегалне конкуренције, потребно је да бирократе из Брисела на крају и одобре бизнис план. Али, под овим условима, сигурно је да неће.

У Железари је запослено око 5.000 радника, што значи да ће за очување сваког од тих радних места држава уложити по 50.000 евра. та је све паметније и исплативије могло да се уради са тим новцем? Да ли би било корисније да је у српски аграр држава уложила 200 милиона евра и тако од Србије направила великог извозника пољопривредних производа?

Са преко две милијарде евра, колико ће нас све заједно коштати авантура продаје смедеревске Железаре Американцима, па њен откуп од њих, па поновна продаја опет америчкој компанији, могло је паметним инвестирањем да се отвори најмање 200.000 нових радних места и то по широкогрудим ценовницима које је користила агенција СИЕПА у време владавине Млађана Динкића.

Да је у последњих 12 година Србија оволико пара дала српским пољопривредницима, храна би била бар за трећину јефтинија, а од њеног извоза би држава приходовала duplo више него данас. Осим тога, српска села не би била напуштена и запарложена.

Али, то није циљ Вучићеве владе. Он има намеру да уништи српску привреду, да ликвидира све што је било вредно а што је било у државном поседу. По цену тога да то самоубиство плати народ. Уосталом, недавно је и представница Светске банке, Elen Goldstein у сред Београда, одобрила ту садистичку акцију.

Таблоид, 29.1.2015.
(Подвукла – Искра)

Никола Влаховић

Двери упозоравају – угрожена је безбедност Србије!

На данашњој конференције за медије Покрета Двери, о угроженој безбедности Србије говорили су чланови Старешинства Бошко Обрадовић и Владан Глишић.

Двери су изразита опозиција Влади Србије, али овом приликом наш апел јавности и државним органима Србије упућујемо, не са дневнополитичког нивоа и не само као опозициј, а већ у име забринутих грађана, који виде безбедносне изазове у свету и нашем непосредном окружењу на које државни апарат Србије не реагује или потпуно непримерено реагује.

Највећи историјски грех српске интелигенције састоји се у томе што највећи српски умови нису приметили да нам се спрема геноцид у Другом светском рату, чак ни кад су Србе почели да бацају у јаме Јадовна и убијају у Јасеновцу.

Наша генерација не сме да понови такву грешку. Ми имамо обавезу превенције геноцида: да не дозволимо да убрзана и неповољна светска и европска дешавања, као и забрињавајуће поруке и околности у непосредном окружењу Србије доведу до новог страдања српског народа.

Хашим Тачи по повратку из Пентагона најављује оснивање оружаних снага Албанаца на Косову и Метохији уз подршку војске САД и НАТО. Колинда Грабар Китаревић изјављује да Војводина није део Србије, а ратни злочинац Бранимир Главаш позива на линч Срба, у Босни и Херцеговини хапсе Србе као окривљене за ратне злочине, док Република Српска трпи притиске да се самоукине и утопи у наметнуту БиХ. У Црној Гори претерују српске свештенике, а у Македонији су осванули билборди против Срба и Србије.

Чудно и масовно исељавање албанских жена и деце са Косова и Метохије никако не личи на економску миграцију већ има све елементе евакуације – цивила са подручја будућих ратних дејстава – исељавање је брзо, панично што никада није одлика економске миграције.

Министарство одбране Србије истовремено распродаје тенкове, топове, ракетне системе, пушке калашњиков, радаре, муницију и другу војну опрему. Инжењерија и цивилна заштита су уништене толико да нисмо у стању да зауставимо страдање у поплавама.

Ратно стање у Украјини тек чека на примену споразума у Минску.

У случају сукоба Русије са НАТО војскама сви добро знамо на којој страни ће бити Тачи, Хрватска и муслимани у БиХ и сви добро знамо како ће се односити према Србији и Србима широм Балкана.

Двери упозоравају структуре безбедности Србије да подигну ниво наше безбедности на највиши степен. Подржавамо и Апел за заштиту уставног уређења и безбедности Републике Србије, који је упутио Покрет за Србију, у коме се захтева да државни органи упознају јавност по ком основу и који су страни држављани (посебно Американци, Британци и други држављани НАТО) ангажовани у министарствима одбране, унутрашњих послова, обавештајним и безбедносним агенцијама и других државним органима

Покрајински одбор ДСС за КиМ:

Србија не може без Бранковића – некад Вук, данас Вучић

После предаје полиције председник Владе Србије Александар Вучић је поново погазио Устав Србије и предао комплетан правосудни систем државе Србије на Косову и Метохији самопроглашеној републици Косово.

Док је потписивао Бриселски споразум Александар Вучић седео је, по речима својих сарадника, на неудобној и тврдој столици и за њега је та ситуација била болна, сада је био на мекој и ни да трепне предао је један од симбола државности Србије шиптарској страни. Изгледа да издаја само први пут боли, касније издаје чак и пријају.

Приче о српским судијама које пласира јавности Србије Александар Вучић су најобичнија политичка глупост и идиотизам јер те судије суде по законима самопроглашене државе Косово а заклетве полажу пред председницом самопроглашене сепаратистичке творевине зване независно Косово Атифетом Јахјагом. Срби на северу Косова више воле да им све судије буду Шиптари али да заклетву полажу пред председником Скупштине Србије и суде по закону државе Србије.

Уосталом, елитну коњицу код српског цара Душана чинили су Швајцарци али они тада нису штитили интересе швајцарске кнежевине него царске Србије.

После предаје симбола српске државности на Косову и Метохији владајућа политичка номенклатура по већ устаљеном рецепту лагаће и обмањивати јавност Србије. Председник Владе Србије говориће да је то у интересу Срба, што је далеко од сваке логике јер се тиме заокружује државност Косова што је супротно голом опстанку Срба у јужној српској покрајини. Потпредседник Владе Србије Ивица Дачић истицаће да предајом правосудног система није погажен статус неутралности током преговора, док ће Томислав Николић и даље писати платформу о Косову и Метохији а Уставни Суд ће се осећати и даље ненадлежним.

Нажалост ова власт је бацила под ноге два века српске историје. Србија ипак не може без Бранковића некад Вук данас Вучић.

11.2.2015.

ДСС–НСПМ

Двери...

Србије (Апел је у целости објављен на порталу Факти).

Да ли су безбедносне снаге Србије свесне шта нас чека у окружењу ако избије неки велики европски и светски сукоб око Украјине?

Ова тема превазилази дневну политику и наше страначке размирице. Сви морамо да се запитамо да ли Србија спремно дочекује нову светску олују која долази? Покрет Двери је спреман да разговара са свим релевантним друштвеним и политичким факторима на ову тему, уз наду да ће се ова наша упозорења показати као нетачна и непотребна.

12.2.2015.

Инфо. Служба Двери

ДАНИЛО МАРИЋ, Е С Е Ј И

Данило Марић је аутор романа, приповедака, есеја, критичких приказа и друге прозе. Његов електронски рукопис, Есеји (1), састоји се од три тома. Први том посвећен је критикама других аутора о његовим делима. Други је збирка његове критичке књижевности, есеја, приказа, прозе, итд. А трећи том је о делима Вељка Бојића. Преглед овде односи се на други том, јер је критикама Данила Марића указана недовољна пажња.

Ова обимна збирка критике састоји се о написима о књижевним делима многих аутора, почев од старијих као што су Алекса Шантић, Светозар Ђоровић и Иво Андрић. Међу ауторима новијег доба налазе се Властимир Глигоријевић, Владимир Пишталo, Марсела Шуњић, Борис Анђелић и други. Укључени су и писци из расејања Вељко Бојић, Мирјана Матарић, Катарина Костић, Драгутин Рајковић, Васа Михаиловић и други.

У својим приказима Марић указује на све људске делатности описане у књигама. Као књижевни критичар он бележи не само личне утиске о њиховој књижевној вредности већ износи и своје предлоге за евентуалну допуну, што је доста необично за модерне критичаре, који се често понашају као непогрешиве судије. У његовим критикама види се не само писац и њихово дело већ и свеобухватни утисак који они остављају у читаоцима. Он представља њихове теме, улазећи у интересантне детаље које нам омогућују да се ближе упознамо са дотичним аутором.

Дела о којима Марић пише су махом аутобиографска, мемоарска проза, сећања на дане прошлости пре рата. Он често пише о делима која се односе на његову отаџбину Босну и Херцеговину, нарочито о Мостару, њиховим карактерима и проблемима. Тако, на пример, књига Марселе Шуњић, *Лаку ноћ граде*, описује последњи рат у Мостару и помиње балканско јело као „лонац мржње”, да је морала да напусти град. Или роман Бориса Анђелића *Козја ћуприја* о грађанском рату у Сарајеву, закључујући да је режиран од страних моћника. Не само у Босни већ и у Црној Гори у делима Драгутина Рајковића, у којима аутор налази „ужасну људску особину крволочности човека према човеку”. Рат и несреће у роману *Калем-грана* у *Грбавици* Кадевке Стевановић, долазе од тога што је човек порушио све мостове; решење је повратак на почетак. У приказима Марић вели да су марксизам и реал-социјализам такође допринели оваквом стању. Он говори и о љубави, нарочито у поезији, у којима је љубав главна тема, као у роману Милосава Делића *Изазов природе*. Путем писама двоје људи, повратник се враћа у родно село код Крушевца и долази до тешкоћа са женама.

Марић пише и о делима песника (Вељко Бојић, Катарина Костић, Алија Кеба, Горан Иванковски, Илија Шаула, Бранка Зенг, Сениша

Јокић, Ратко Дамњановић и други). Бојићу је посветио цели том ове трилогије, а у овим приказима он га представља као изврсног песника. Обиман есеј о Васи Михаиловић прати његова целокупна дела. Занимљива су и дела Драге Бјелица, *Библија за ново доба*, у коме он размишља о нашем добу, и Илије Дајковића, *Ако Бог не постоји, све је дозвољено*. Најзад, значајан је и приказ романа Владимира Пиштала *Тесла у сну и иза њега*.

Занимљиви су и наслови записа, као „Ђоровићеви сусрети, Билећа 2006”, „Прекоокеански Срби и литература”, „Расејане српске ријечи”, „Вријеме Јерусалимског храма”, „Босоноги дјечак и Велики рат”. Ово показује да Марића привлаче и друге теме осим чисто књижевних.

Треба истаћи врлине Данила Марића као критичара. Он особито увиђа главне одлике писаца чија дела приказује. Има више примера. Тако, о Андрићу каже: „Андрић је унео топлину у приповедање, разговоре, анегдоте, оживио је и сачувао од заборавља необичне судбине и карактере, постајући узором млађих писаца. Најважније бијаше за њега да се не удаљи од свог родног тла, јер тамо су извори великих идеја и надахнућа, а он је знао да их докучи и окучи својим оригиналним поступком.” Марић по каткад даје предлоге за бољитак, као о драми Владимира Глигоријевића: „Његова драма *Далеко* је било има све елементе једне заокружене драмске цјелине, она би могла да се постави на сцену оваква каква је сада, али мислим да би аутор могао још да им удахнује живота, прије свега то се односи на доради ликова по дубини њихових морала и поступака, учинити их увјерљивијим и универзалнијим.”

Марић је обраћао особиту пажњу у својим критичким написима о писцима у расејању и о њиховим делима. Он пише о таквим писцима о којима се у земљи мање зна или нипошто. У чланку о Србима у расејању, највише у Америци, он види три главне фазе: Родољубље, Титоизам, Тумарање. У првој су се Срби највише трудили да се навикну на нови живот сачувавши верност и љубав за родну груд; у другом, појава комунизма у Србији донела је пометњу међу њима за коју страну да се одреде; а у трећој, могућности да се опораве од поделе међу њима. У вези са овом трећом фазом Марић помиње улогу „условно названих љотићеваца”, као и писца ових редова који је „успео да ослободи од свеprisутне националне ламентације”. Марић ипак признаје да у овоме нема довољно информација.

Ко жели да се упозна са српском књижевношћу у расејању, ово је један од неисцрпних извора.

Васа Михаиловић

1 Данило Марић, Есеји (електронско издање, 2002–2003).

+ Славка Иванић

У Канади је 3. децембра 2014. умрла наша другарица Славка Иванић (Нотарош), кћи првака ЈНП Збор и првог команданта Трећег пука СДК, инжињера Красоја Нотароша. Славка је супруга нашег пок. друга др Вука Иванића, који је опет син једног од оснивача Збора, др Мише Иванића. У нашим војно-избегличким логорима у Италији, покојна Славка је цело време, са осталим нашим другарицама, пожртвована сестра-болничарка у нашим логорским болницама.

Сину покојнице и сестри Нади (Поповић) наше дубоко саучешће, а нашој драгој другарици Славки, слава и хвала. Молимо се васкрслом Христу, да јој подари рајско насеље!

Искра

ПРИЛОЗИ ИСКРИ

Пера Сенковић K\$ 50

Д. Ђорђевић £ 5

Уместо помена за све знане и незнане другове и другарице

Милан Билбија K\$ 50

Сећање на драгу другарицу Славку Иванић

Милан Билбија K\$ 50

Iskra
ЉУДИ ТРАЖЕ СЛОБОДУ, А СЛОБОДА ЉУДЕ

„ISKRA” SLOBODNI JUGOSLOVENSKI LIST

Administracija i Uredništvo
Iskra Periodical
(Publisher)

17 Harvelin Park,
Todmorden, Lancs
OL14 6HX, England.

E-mail: vdlij@talktalk.net
Odgovorni urednik (Editor):
Vladimir Ljotić.

Rukopisi se ne vraćaju. Članci objavljeni sa inicijalima ili punim imenom autora, ne predstavljaju obavezno mišljenje redakcije.

„Iskra” izlazi svakog 1. u mesecu.
Typeset and printed by
Artprint media doo, Novi Sad, Serbia

Godišnja pretplata za „Iskru” (običnom poštom) £16 ili odgovarajuća vrednost u drugim valutama (Euro 28). Avionskom poštom godišnja pretplata iznosi za SAD, Kanadu i zemlje Južne Amerike £20, a za Australiju, Novi Zeland i zemlje Azije £23 ili odgovarajuća vrednost u drugim valutama.

Čekove za „Iskra Periodical” slati na adresu
Poverenika za Englesku

Poverenici: AMERIKA: „Jadran”, c/o D. Ojdrović 2225 N. 106th St. Wauwatosa, WI. 53226, U.S.A. — AUSTRALIJA: Malešević Bogdan, 3/37 Aintree Rd, Glen Iris, Vic.3146 — ENGLESKA: Mirjana Ljotić, 17 Harvelin Park, Todmorden, OL14 6HX (Čekovi da glase na *Iskra Periodical*) — KANADA: Danica Pavlica, 10534, Keating Cresc. Forest Glade, Windsor - Ont. N8R 1T5 — FRANCUSKA: Trajanka Darda, 58, rue de Crevecoeur, 93300 Aubervilliers - Paris. - NEMAČKA: D. Jakovljević, Falkstrasse 93, 60487 Frankfurt am Main.

Обогаћени ураном

На неком сам порталу прочитала дирљиву причу о брачном пару који живи у неком граду у Србији. Он има рак, она умире од рака. Преко медија моле да им добри људи помогну отплатити дугове како им деца не би остала без крова кад им родитељи умру. Спомињу износ од неких седам тисућа еура. Знам да их мој прилог, можда ће на порталу осванути и број банковног рачуна, неће спасити али би помогао.

Страшна прича? Банална прича. На бившим просторима покојне Југе људи се дијеле на оне који имају рак и оне који не знају да га имају. Нитко од висококвалифицираних стручњака у све страственије посвађаним земљицама не објављује колико има од рака болесних људи око нас. Не знам која од мојих зналица нема рак дојке, матеице, мјехура... Мушкарци простате, плућа, грла, crijeva.

Дјечица на оноколомским одјелима дјечјих болница умиру далеко од медија. Тужне приче, ружне приче, ћелаве жене, мушкарци жута лица, бебе великих очију које пуне страве чекају смрт... Кога то занима? Имамо Северину и имамо рат између четника и усташа који је све жешћи из дана у дан, из сата у сат. Док сви око нас умиру ми који мислимо да смо живи крупним корацима ступамо у деведесет и прву.

Хрватски политичари нам поручују

За покој душа драгих другова
Милана Ђорђевића и Боре Брешића
Милан Билбија K\$ 50

За покој душе наше драге и блиске
другарице Наде Драшковић
Милан Билбија K\$ 50

Последњи поздрав мојим драгим
другарицама Славки Иванић и Нади
Драшковић. Искрено саучешће
Надици и Цици и њиховим породицама
Вера Попадић K\$ 50

Мојој драгој другарици Славки
Иванић вечнаја памјат! Надици
искрено саучешће
Даница Павлица K\$ 30

За покој душе Милана Ђорђевића –
‘Капетанчета’
Драгомир Пантелић E 20

За покој душе моје добре и драге
другарице Наде Драшковић, уз
молитве Господу да њену племениту
душу прими у Његово Царство. Вечна
јој памјат!
Сека Ојдровић \$ 50

како ће проклета Србија једном платити све што су нам гадови учинили. Српски политичари објављују свом народу, усташе су прошле боље него заслужују након свега што су учиниле српској нејачи од... једно стољећа седмог. А заправо, откако имамо демократију, једино су наше туморчине свој на своје. Кемо, кемо, господару, не видјесмо давно кемо.

Да нам је нетко пред двадесетак година рекао да ћемо се данас рукама и ногама борити за мјесто на столцу на коме ће нам у жилу увалити кемотерапију а ње бити неће, што бисмо му рекли? Ништа нама тада није било јасно као што нам ништа јасно није ни данас. Цркавамо у најстрашнијим мукама јер смо пресиromaшн да бисмо баш свакоме болеснику могли у вену уштрцати лијековити отров. Лове нема јер су нас опљачкали а успут нас и нашу дјецу и наше унучиће обогатили осиромашеним ураном.

У бившој Југославији ничега нема осим глади, биједе, мржње и рака. Да би ствар била тотално сулуда никоме од нас у којима чучи рак или се већ опуштено шета не пада на крај памети поставити питање, одакле сав тај рак? Додуше, зашто бисмо питали кад је довољно загулати, осиромашени уран, па дознати што су нам Амери учинили.

Баш би било занимљиво кад би неки луђак са ових прелудних простора потегнуо питање отштете коју би нам због геноцида морали платити сијачи осиромашеног урана. Вуковарска трагедија, Сребреница, рушење Дубровника, убијање Сарајева, тјерање Срба из Хрватске, кабрња, рушење Моста у Мостару, проглашење Косова државом, концентрацијски логори у Мостару, Мањача и мањаче... Све су то пиздарије у успоредби са оним што су Амари посмјали на овим некад нашим просторима.

Зашто неки наш раконосац не би на оном хашком суду за геноцид споменуо Америке? Зашто не би нетко тко се распада од рака имао право на последњу заједницу у животу? Никад се то неће догодити. Не зато јер онај суд у Хагу не смије судити Америкима, ми једноставно нисмо заједници. На тлу бивше Југославије живе, још неко вријеме, људи без духа. Ускоро ће овим просторима бауљати само духови.

Све наше поразе и све наше „побједе” једном ће ипак прекрити рузмарин, сњегови и шаш. Кости наших праукуна обогаћене осиромашеним ураном дијелит ће се на усташе, четнике и балије. Боже, ми ни преко рака нећемо доћи до мира.

10.2.2015. Ведрана Рудан
Best European Fiction

ПАЖЊА ОНИМА КОЈИ ЖЕЛЕ ДА ПРАТЕ ПИСАЊЕ ИСКРЕ

Они који желе да прате писање Искре, а исту не примашу штампа-ну, могу наћи сваки њен број, почев од јануара 1998. до данас; такође и све броје за прве две године Искре 1949 и 1950, као и другу сродну литературу – читати их или ‘преузети’ (download) – на сајту „Ново видело” <<http://www.novo-videlo.com>>.

Онај који би рекао да политика, по правилу, нема везе са честитошћу и после тога мирно спава нека зна да је најнебрижљивији домаћин и најбездушнији отац који се може замислити.

Народ је осећањем, навикама, изрекама, везан за закон... Наш је закон врло кратак, али зато врло велики. Он има само три принципа: домаћинство, чојство и јунаштво. То је закон нашег народа!

ПОВОДОМ НОВОГ УДАРА НА БЕЗБЕДНОСТ ЗЕМЉЕ

Повод за овај чланак, само је један у низу, а нажалост не и последњи чин деградације, демилитаризације и системског урушавања борбених способности Војске Србије. Наиме тај несрећни повод је такозвано „Оглашавање продаје покретних ствари” које је министарство одбране објавило на свом сајту у ком се наводи да: „Дирекција за набавку и продају Управе за снабдевање Сектора за материјалне ресурсе Министарства одбране, у наредном периоду огласиће продају наоружања и војне опреме наведене у листи ствари која су предмет продаје.”

У датој листи наведена је продаја више од 3500 аутоматских пушака, више од 7000 аутоматских пиштоља као и мноштво друге опреме. Оно што је најболнија ствар на овом списку је продаја 282 тенка типа Т-55, Т-55А и Т-55АК, из разлога што иако овај тенк заиста јесте по речима неких „застарео”, међутим применом нових технологија Румунија је нпр. направила модернију верзију тенка под називом ТР-85 (бизон) који су на једној војној вежби убедљиво поразили амерички тенк М1 Абрамс којим се НАТО пакт хвали као „најбољим” тенком на свету док пракса показује супротно.

И све то се дешава у тренуцима док шиптарски терористи с допуштењем НАТО убица формирају своје безбедносне снаге такозвану „Војску Косова”, којом желе да заплаше и протерају преостале Србе који упркос свим тешкоћама, и неподношљивом терору остају на својим огњиштима најсветије српске земље Косова и Метохије.

Такође овај случај као што напоменуемо, није ни први ни последњи од напада на војску Србије. Сличан напад могли смо претходних недеља да видимо од стране анти-српског и омраженог „Фонда за хуманитарно право” (ФХП) који систематски уништава углед и води прљаву кампању против свих официра, генерала како оних утамничених у Хашком казамату, тако и оних који су још увек у активном саставу Војске Србије. То смо могли да видимо протеклих деценија. из наступа моралне и људске наказе под именом Наташа Кандић, а протеклих недеља и од њених наследника у ширењу прљаве пропаганде против генерала Љубише Диковића о некаквим злочинима са којима он вероватно нема никак-

ве везе.

Како је саопштено на конференцији за новинаре на којој је представљен тзв. досије Рудница, Диковић је наводно одговоран за злочине у селима Резала и Старо Чикатово као и за скривање тела у масовној гробници у Рашкој. Досије наводно пружа увид у податке и доказе о четири злочина припадника ВЈ и МУП-а, а који су наводно почињени у априлу и мају 1999. године на Косову и Метохији, у којима су убијени Шиптари чија су тела ексхумирана из масовне гробнице у Рудници 2014. године, као и у поступак „асанације бојишта” у оквиру којег су тела жртава однета са места злочина, а потом скривана 15 година. У „ФХП” наводе да је документ настао на основу аутентичних војних и полицијских докумената, изјава преживелих, чланова породица жртава, форензичких извештаја, сведочења официра ВЈ и званичника МУП-а итд.

Наравно, узимајући у обзир досадашњу праксу анти-српских „ФХП” и НВО, јасно је да је реч о лажима, наклапањима и претеривањима који се сада тенденциозно пласирају.

Очито, реч је био о слању поруке Вучићевој власти и њој подређеном врху Војске Србије од стране Вашингтона (а посредством проамеричких тзв. НВО), како се сам Вучић не би занео у привиду своје тренутне политичке моћи, те како би наставио државорушилачки посао подривања безбедности земље, што се и збило управо недавним оглашавањем продаје наоружања и војне опреме.

Иако свесни да марионетски врх Војске Србије не чини скоро ништа или веома мало у циљу спречавања уништавања војске у последњих 15 година, и да се односи полтронски према издајничким властодршцима, ипак треба се успротивити свим нападима са анти-српске стране, јер они имају за циљ да додатно ослабе ионако ослабљену војску.

Све у свему нека се не заварavaju окупаторски службеници оличени у Влади Србије, као и њихови НВО саборци да ће њихова дела проћи некажњено. Ако ништа друго нека се бар сете клетве Светога мученика Цара Лазара, нарочито оног дела у коме каже „...рђом капа-ли док вам је кољена!”

А. Јовановић